

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการทำวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้แนวทางจากการศึกษาค้นคว้าหนังสือ บทความ เอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการอ่านและ เมตต้าคอกนิชันในการอ่าน ซึ่งนักการศึกษาได้แสดงความ คิดเห็นและวิจัยไว้ เพื่อให้เข้าใจรายละเอียดต่าง ๆ อย่างชัดเจน ผู้วิจัยจึงได้แยกประเด็นสรุป ตามหัวข้อต่อไปนี้คือ

ก. เอกสารที่เกี่ยวข้อง

1. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการอ่าน

- 1.1 ความหมายของการอ่าน เพื่อความเข้าใจ
- 1.2 องค์ประกอบของความสามารถในการอ่าน
- 1.3 การอ่านภาษาที่หนึ่งและภาษาที่สอง
- 1.4 การวัดความเข้าใจในการอ่าน

2. เอกสารที่เกี่ยวกับ เมตต้าคอกนิชันในการอ่าน

- 2.1 ความหมายของ เมตต้าคอกนิชันในการอ่าน
- 2.2 องค์ประกอบของ เมตต้าคอกนิชันในการอ่าน
- 2.3 เมตต้าคอกนิชันกับกลวิธีการอ่าน
- 2.4 การพัฒนา เมตต้าคอกนิชันในการอ่าน

ข. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

1. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องในประเทศ
2. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องต่างประเทศ

ค. เอกสารที่เกี่ยวข้อง

1. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการอ่าน มีรายละเอียดดังนี้

1.1 ความหมายของการอ่านเพื่อความเข้าใจ

เนื่องจากการอ่านเป็นกระบวนการที่ซับซ้อน และมีความสำคัญอย่างยิ่งต่อการดำเนินชีวิตในปัจจุบัน ทั้งในด้านการศึกษาเล่าเรียน การติดต่อสื่อสาร และในด้านอาชีพการงาน นักการศึกษาหลายท่านจึงได้สนใจศึกษาเกี่ยวกับการอ่าน และได้กล่าวถึงความหมายของการอ่านโดยทั่ว ๆ ไปไว้มากมาย อาทิเช่น

เบอร์ท มอริส และ เนีย สจวต ดอร์ (Bert Morris and Nea Stewart-Dore, 1984: 14) กล่าวว่า "การอ่านคือ กระบวนการที่ผู้อ่านได้รับข้อมูล ซึ่งแสดงออกมาในรูปของรหัส เฉพาะที่ผู้เขียนใช้เป็นสื่อในการส่งสาร และผู้อ่านจะถอดรหัสนี้ออกมาตามประสบการณ์เดิมของตนเอง"

จอห์น จี บาร์นิทซ์ (John G. Barnitz, 1985: 3) ได้กล่าวถึงการอ่านว่าเป็นกระบวนการสื่อสารที่ซับซ้อน เป็นปฏิสัมพันธ์ระหว่างจิตใจของผู้อ่านกับ เนื้อหาที่กำหนดให้ ในระหว่างการอ่าน ผู้อ่านจะสร้างความหมายจากเนื้อหาโดยใช้กระบวนการคิด และความรู้ทางภาษาศาสตร์ตามตัวชี้แนะ (Cues) ที่ปรากฏอยู่ในเนื้อหานั้น

เอ็ดดี วิลเลียมส์ (Eddie Williams, 1986: 2 - 3) ได้ให้ความหมายของการอ่านว่า คือกระบวนการที่ผู้อ่านมองและทำความเข้าใจกับตัวหนังสือหรือข้อความที่เห็น ไม่ใช่การอ่านออกเสียงได้ หรือการเข้าใจความหมายของคำทุก ๆ คำ การอ่านที่มีประสิทธิภาพคือการอ่าน เป็นกลุ่มคำ และเลือกที่จะทำความเข้าใจกับส่วนหนึ่งของ เนื้อความไม่ใช่เนื้อความทั้งหมด

เดวิด นูนัน (David Nunan, 1989: 32) ได้ให้แง่คิดว่า การอ่านคือกระบวนการถอดรหัสดังจากสัญลักษณ์ที่เขียนขึ้น โดยเริ่มจากหน่วยเล็กในระดับตัวอักษรแต่ละตัว ไปจนถึงหน่วยใหญ่คือในระดับคำ อนุประโยค และประโยค

ในการอ่านนั้น ไม่ว่าผู้อ่านจะอ่านอะไร และด้วยจุดประสงค์ใด สิ่งสำคัญซึ่งถือเป็นจุดประสงค์หลักของการอ่านทั้งปวงคือ "ความเข้าใจ" ที่ผู้อ่านจะต้องมีต่อเนื้อหาที่อ่าน ซึ่งในเรื่องดังกล่าวนี้ ไคแอน แลปป์ และ เจมส์ ฟลัด (Diane Lapp and James Flood, 1984: 273) และเจอร์รี แอล จอห์นส์ (Jerry L. Johns, 1986: 118) ได้แสดงความคิดเห็นไว้อย่างสอดคล้องกันว่า "ความเข้าใจในการอ่านถือเป็นหัวใจของการอ่าน ถ้าผู้อ่าน

อ่านแล้วไม่เกิดความเข้าใจใด ๆ เลย แสดงว่าการอ่านที่แท้จริงยังไม่เกิดขึ้น การอ่านในลักษณะดังกล่าวจึง เป็นได้แค่เพียงการ เห็นตัวหนังสือปรากฏอยู่บนหน้ากระดาษ เท่านั้น "

นอกจากนี้แล้วนักการศึกษาอีกหลายท่านยังได้กล่าวถึงความ เข้าใจในการอ่านไว้อย่างน่าสนใจดังนี้

ฟรองซัว เซอ เกรอเลต์ (Francoise Grellet, 1982: 3)

กล่าวว่า "ความเข้าใจในการอ่านคือความสามารถที่จะอนุมานข้อสัน เเทศหรือความหมายอันพึงประสงค์จากข้อความที่อ่านมาแล้วอย่างมีประสิทธิภาพมากที่สุด เท่าที่จะทำได้"

พี เอช จอห์นสตัน (P.H. Johnston, 1983: 17) ได้กล่าวสรุปว่า

ความเข้าใจในการอ่านคือ การสร้างความหมายจากสิ่งที่อ่าน ซึ่งต้องอาศัยโครงสร้างของความรู้เดิม ตัวชี้แนะภายในบทอ่าน และกลวิธีต่าง ๆ เข้าช่วย ผู้อ่านจึงจะสามารถสร้างความหมายนั้นได้ตรงตามจุดประสงค์ของผู้เขียน

แมรี ฟินอคเชียโร และ ซิดนีย์ ซาโกะ (Mary Finocchiaro and Sydney Sako, 1983: 131 - 132) ได้ให้ความเห็นว่า ความเข้าใจในการอ่านขึ้นอยู่กับความถูกต้องและความรวดเร็วในการรับรู้ต่อตัวอักษร นั่นคือการรับรู้ต่อสัญลักษณ์ที่เป็นภาษา เขียน การควบคุมความสัมพันธ์ระหว่างภาษาและโครงสร้าง ความรู้เกี่ยวกับคำศัพท์ ความหมาย ความตระหนักในความซับซ้อนของภาษา ความสามารถในการใช้ร่องรอยหรือเงื่อนไข (Clues) ที่มีอยู่ในบริบท และการรับรู้ต่อเนื้อหาที่พาดพิงถึงวัฒนธรรม นอกจากนี้แล้วในการอ่านบทอ่านที่มีความยาวมากขึ้น ผู้อ่านจะต้องมีทักษะต่าง ๆ เพิ่มขึ้น เช่น ความสามารถในการจับใจความสำคัญและใจความสนับสนุน ความสามารถในการอนุมานความอย่างมีเหตุผล ความสามารถในการบอกแนวการเขียน อารมณ์ หรือแนวคิดของผู้เขียน เป็นต้น

เฮเลน ซี เลอว (Helene Z. Loew, 1984: 301) ได้ให้ทัศนะว่า

การอ่านเพื่อความเข้าใจเป็นจุดประสงค์ปลายทางของการสอนอ่าน และใช้ประเมินผลการอ่านได้ ความเข้าใจในการอ่านนี้มีบทบาทสำคัญในทุกขั้นตอนของกระบวนการอ่าน ตัวอย่าง เช่น ในการถอดรหัสข้อความที่อ่านนั้น หากผู้อ่านขาดความเข้าใจเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างความหมายของคำต่าง ๆ เขาจะไม่เกิดความเข้าใจในการอ่านที่สมบูรณ์ หรือในการอ่านคำ เช่น คำว่า "read" หากผู้อ่านไม่เข้าใจความหมายของคำนี้ในบริบทของบทอ่าน เขาก็อาจจะออกเสียงคำนี้ว่า /rid/

แทนที่จะออกเสียงว่า /red/ ตามบริบทในรูปอดีต เป็นต้น

ริชาร์ด ซี แอนเดอร์สัน (Richard C. Anderson, 1985: 372 - 375) ได้กล่าวถึงการอ่านเพื่อความเข้าใจว่าเป็นกระบวนการค้นหาความหมายในหลายระดับ กล่าวคือ ผู้อ่านจะต้องใช้ความสามารถทางภาษาในหลายระดับพร้อม ๆ กัน ตั้งแต่ระดับตัวอักษร ระดับคำ (Morphology) ไปจนถึงระดับโครงสร้างไวยากรณ์ (Syntactic) และระดับความหมาย (Semantic) นอกจากนี้ ยังเป็นกระบวนการที่ช่วยสร้างสมมติฐานเกี่ยวกับเรื่อง ที่อ่าน นั่นก็คือ ผู้อ่านที่อ่านได้อย่างคล่องแคล่วจะสามารถทำนายเรื่องและอ้างอิงข้อมูลจากการอ่านนั้นได้ด้วย

ซูซาน เอ็ม เกลเซอร์ และ ลินดอน ดับบลิว เซียร์ฟอสส์ (Susan M. Glazer and Lyndon W. Searfoss, 1988 อ้างถึงใน แววิภา ภักดีอาษา 2532: 15) ได้กล่าวถึงความเปลี่ยนแปลงในการศึกษาเกี่ยวกับการอ่านเพื่อความเข้าใจในปัจจุบันมุ่งเน้นกระบวนการทางความคิดและความสามารถทางภาษาเป็นสำคัญ ความคิดของผู้อ่านที่เกิดจากประสบการณ์ที่ประมวลไว้ในความทรงจำ และความนึกคิดของผู้อ่านในขณะที่อ่านจะสัมพันธ์กับความสามารถทางภาษาในเวลาที่ผู้อ่านพยายามหาความหมายจากข้อความที่อ่าน ความเข้าใจในการอ่านเป็นกระบวนการที่ผู้อ่านใช้ความสามารถในการถอดรหัสทางภาษา ซึ่งจะไปกระตุ้นความคิดความทรงจำที่สะสมไว้ออกมาช่วยตีความ หรือแปลความหมายเรื่องราวที่อ่าน

โดยสรุปแล้วจะเห็นได้ว่า การอ่านเพื่อความเข้าใจเป็นกระบวนการที่ซับซ้อน เป็นปฏิสัมพันธ์ระหว่างภาษากับความคิดของผู้อ่านและผู้เขียน โดยที่ผู้เขียนจะใช้ภาษาเป็นสื่อในการส่งความคิดของตนเองผ่านมายังผู้อ่าน ซึ่งในส่วนของผู้อ่านนั้นจะต้องใช้ความรู้ ความสามารถหลาย ๆ ด้านประกอบกันในการตีความหมายของข้อมูลทางภาษาที่ปรากฏอยู่ เพื่อที่จะสามารถสื่อความคิดของผู้เขียน และประการสำคัญ เกิดความเข้าใจในข้อมูลนั้นตรงตามที่คุณเขียนต้องการ

1.2 องค์ประกอบของความสามารถในการอ่าน

ดังที่กล่าวมาแล้วตั้งแต่ต้นว่า จุดมุ่งหมายสำคัญของการอ่านคือ เพื่อให้เกิดความเข้าใจ นั่นคือกรณีที่ผู้อ่านสามารถตีความหมายของสิ่งที่อ่าน และรับ "สาร" ที่ผู้เขียนต้องการสื่อได้ การที่ผู้อ่านจะประสบความสำเร็จในการอ่านหรือไม่ อ่านได้อย่างมีประสิทธิภาพเพียงใด หรือสามารถรับ "สาร" ได้มากน้อยเพียงใดนั้นขึ้นอยู่กับปัจจัย 4 ประการ ตามที่

เค็นเน็ธ เอส กูดแมน (Kenneth S. Goodman, 1971: 25 - 27) กล่าวไว้คือ

1. ความรู้ทางภาษา (Linguistic knowledge) โดยในระยะแรกผู้อ่านจะเรียนรู้ความสัมพันธ์ระหว่างเสียงกับตัวอักษร และความหมายของคำแต่ละคำ ต่อมาเมื่อผู้อ่านมีประสบการณ์ในการอ่านมากขึ้น เขาก็จะสามารถอ่านเพื่อความเข้าใจได้มากขึ้น
2. ประสบการณ์และความรู้เกี่ยวกับสิ่งที่อ่าน (Schema) ได้แก่ความรู้เกี่ยวกับ เนื้อหาและความรู้เดิมที่ผู้อ่านมีอยู่
3. ความสมบูรณ์ของเนื้อเรื่องหรืองานเขียนนั้น (Conceptual or semantic completeness) ผู้อ่านจะไม่เข้าใจสิ่งที่อ่านหากเนื้อเรื่องนั้นมีเนื้อความที่ยังไม่สมบูรณ์ ยกเว้นในกรณีที่ผู้อ่านมีความรู้พื้นฐานเกี่ยวกับเนื้อเรื่องที่อ่านมาก่อน
4. ความสามารถในการวิเคราะห์โครงสร้างของงานเขียน (Text schema) งานเขียนแต่ละชิ้นมีลักษณะของโครงสร้างที่แตกต่างกัน และยังสะท้อนให้เห็นถึงความคิดจนวัฒนธรรมของผู้เขียนด้วย ดังนั้นหากงานเขียนเสนอเรื่องราวที่แตกต่างไปจากวัฒนธรรมและประสบการณ์เดิมของผู้อ่าน การอ่านก็จะไม่ประสบความสำเร็จ

คาลอส อัลเฟรโด โยริโอ (Carlos Alfredo Yorio, 1971: 107 - 115) กล่าวถึงความสำเร็จในการอ่านว่าจะต้องอาศัยปัจจัย 4 ประการคือ

1. ความรู้เกี่ยวกับตัวภาษาที่อ่าน (Knowledge of the language)
2. ความสามารถของผู้อ่านในการทำนายหรือเดาเนื้อหาที่อ่านเพื่อที่จะเลือกข้อมูลได้ถูกต้อง (Ability to predict or guess in order to make the correct choices)
3. ความสามารถในการจดจำตัวชี้แนะต่าง ๆ ที่อ่านผ่านมาแล้ว (Capability to remember the previous cues)
4. ความสามารถในการเชื่อมโยงตัวชี้แนะต่าง ๆ ที่ได้เลือกไว้แล้วเข้าด้วยกัน (Ability to make the necessary associations between the different cues that have been selected)

ร็อด เอลลิส และ ไบรอัน ทอมลินสัน (Rod Ellis and Brian Tomlinson, 1980: 140 - 142) มีความเห็นว่า ผู้ที่อ่านได้ดี เป็นเพราะมีความสามารถดังนี้คือ

1. ความสามารถในการใช้ทักษะกลไก (Mechanical skill)

คือ ทักษะในการใช้สายตากวาดไปตามตัวอักษรจากซ้ายไปขวา ผู้อ่านที่มีทักษะด้านนี้ดีจะสามารถอ่านได้อย่างรวดเร็ว

2. ความสามารถในการเข้าใจความหมายของคำ (Understanding the meanings of lexical items) ผู้อ่านจะต้องเข้าใจความหมายทั้งโดยตรง (Denotative) และโดยอ้อม (Connotative) ของคำในบทอ่าน นอกจากนี้ผู้อ่านควรสามารถเดาความหมายของคำศัพท์จากบริบทได้อีกด้วย

3. ความสามารถในการเข้าใจความหมายทางไวยากรณ์ (Understanding grammatical meaning) ในการอ่านนั้น ผู้อ่านควรมีความรู้เกี่ยวกับโครงสร้างของประโยคแบบต่าง ๆ รู้จักใช้ตัวนะในการสร้างแนวคิด รู้จักการใช้ตัวเชื่อม และเข้าใจถ้อยคำที่ผู้เขียนใช้อ้างอิงถึงสิ่งที่กล่าวมาแล้ว

4. ความสามารถในการให้เหตุผล (Reasoning skill) ทักษะนี้เป็นทักษะทางด้านความคิดที่ผู้อ่านจะใช้ในการเชื่อม หรือลำดับเรื่องราวต่าง ๆ ในบทอ่านเข้าด้วยกัน ผู้อ่านจะได้รู้ว่าสิ่งใดสำคัญและสิ่งใดไม่สำคัญ

5. ความสามารถในการเลือกสรร (Selection skill) ทักษะนี้จะช่วยให้ผู้อ่านรับรู้ถึงโครงสร้างภายในบทอ่าน เช่น รู้ว่าส่วนใดคือบทนำ เนื้อเรื่อง และบทสรุป ผู้อ่านจะสามารถแยกแยะความแตกต่างระหว่างใจความสำคัญ และใจความที่มาสสนับสนุนได้

แพทริเซีย แอล คาร์เรล และ โจน ซี อีสเตอร์โฮลด์ (Patricia L. Carrell and Joan C. Eisterhold 1983 อ้างถึงใน Sandra Silberstein, 1987: 31) กล่าวถึงกระบวนการที่จะช่วยให้การอ่านมีประสิทธิภาพ 2 กระบวนการ ซึ่งได้แก่

1. กระบวนการรับข้อมูลซึ่งขึ้นอยู่กับตัวบ่อนทางภาษาภายในบทอ่าน เรียกว่ากระบวนการจากล่างขึ้นบน (Bottom-up)
2. กระบวนการรับข้อมูลที่เรียกว่า กระบวนการจากบนลงล่าง (Top-down) ซึ่งเกิดจากการที่ผู้อ่านใช้ความรู้จากภายนอกมาช่วยในการทำความเข้าใจบทอ่าน เช่น ผู้อ่านใช้ความรู้เดิมมาทำนายเนื้อหาของบทอ่าน เป็นต้น

กระบวนการทั้งสองจะทำงานพร้อม ๆ กันไปในขณะที่อ่าน ซึ่งหากขาดกระบวนการใดกระบวนการหนึ่ง ผู้อ่านอาจจะอ่านได้ไม่ดีเท่าที่ควร หรืออาจจะไม่เข้าใจสิ่งที่อ่าน

ก็ได้

แพทริก เจ ฟินน์ (Patrick J. Finn, 1985: 156 - 163)

ได้กล่าวสรุปองค์ประกอบของความเข้าใจในการอ่าน ซึ่งเป็นผลมาจากการวิจัยทางจิตวิทยา และทางภาษาศาสตร์ว่า ความเข้าใจในการอ่านขึ้นอยู่กับองค์ประกอบต่อไปนี้คือ

1. ความรู้เกี่ยวกับภาษา (Knowledge of language) ซึ่งหมายถึงความรู้ในตัวภาษาที่อ่านทั้งด้านโครงสร้างไวยากรณ์ (Syntax) และด้านความหมาย (Semantic)
2. ความรู้รอบตัวของผู้อ่าน (Knowledge of the world) ซึ่งหมายถึงความรู้ในเรื่องทั่ว ๆ ไป และความรู้เฉพาะที่ปรากฏในบริบทนั้น ๆ
3. ความรู้เดิมของผู้อ่าน (The reader's "Schema") หมายถึงความรู้ที่เกิดจากการสั่งสมของประสบการณ์เดิม ซึ่งจะทำให้ผู้อ่านแต่ละคนตีความหมาย หรือเข้าใจเนื้อหาที่อ่านนั้นแตกต่างกันไปได้

เอ็ดดี วิลเลียมส์ (Eddie Williams 1986: 3 - 7) ได้ให้ข้อ

เสนอแนะ เกี่ยวกับองค์ประกอบที่จะนำไปสู่ความสำเร็จในการอ่านไว้ดังนี้

1. ความรู้เกี่ยวกับระบบของการเขียน (Knowledge of the writing system) ทั้งในลักษณะที่เป็นลายมือเขียน และตัวพิมพ์ รวมถึงความรู้ด้านการสะกดคำ การผสมคำ และการอ่านคำได้อย่างถูกต้อง
2. ความรู้เกี่ยวกับตัวภาษา (Knowledge of the language) ผู้อ่านที่ประสบความสำเร็จในการอ่านจะต้องมีความรู้เรื่องรูปแบบของคำ การเรียบเรียงคำ โครงสร้างและไวยากรณ์ของภาษาเป็นอย่างดี
3. ความสามารถในการตีความ (Ability to interpret) ในการอ่านผู้อ่านจะต้องสามารถบอกถึงจุดมุ่งหมายของบทอ่านได้ นอกจากนี้ก็ต้องเข้าใจวิธีการเรียบเรียงเนื้อหา เข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างประโยคต่าง ๆ และสามารถติดตามความคิดของผู้เขียนได้อีกด้วย
4. ความรู้รอบตัวของผู้อ่าน (Knowledge of the world) ความรู้ต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็นเรื่องเกี่ยวกับวิถีชีวิต วัฒนธรรม เศรษฐกิจ การเมือง กีฬา ตลอดจน

ประสบการณ์ต่าง ๆ ที่ผู้อ่านสามารถนำมาสัมพันธ์กับบทอ่านได้ เพื่อสร้างความเข้าใจในการอ่าน

5. เหตุผลในการอ่านและวิธีการอ่าน (Reason for reading and reading style) เหตุผลในการอ่านของผู้อ่านแต่ละคนย่อมแตกต่างกันไป และเหตุผลหรือความต้องการในการอ่านนี้เองที่จะมีผลต่อการเลือกวิธีการอ่าน ดังนั้นผู้อ่านจึงต้องทราบว่าตนเองจะอ่านอะไร อ่านทำไม และจะอ่านอย่างไร

ลารี เอ แฮริส และ คาร์ล บี สมิธ (Larry A. Harris and Carl B. Smith, 1986: 227 - 228) แบ่งองค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อความสามารถในการอ่านออกเป็น 2 ด้านคือ องค์ประกอบในด้านตัวผู้อ่าน ได้แก่ ประสบการณ์เดิม ความสามารถทางภาษา ความสามารถในการคิด ความรู้สึกเกี่ยวกับสิ่งที่อ่านซึ่งได้รับอิทธิพลมาจากความสนใจ แรงจูงใจ ทัศนคติ ความเชื่อ อีกส่วนหนึ่งนั่นคือ องค์ประกอบภายนอก ได้แก่ ลักษณะของบทอ่าน และปัจจัยทางด้านร่างกายกับสภาพแวดล้อม เช่น แสงสว่าง อุณหภูมิ การพักผ่อน เป็นต้น

เดวิด นูนัน (David Nunan, 1989: 35) กล่าวถึงองค์ประกอบของการอ่านว่าประกอบไปด้วย

1. ความสามารถในการเชื่อมโยงคำ เช่น เชื่อมโยงเสียงกับตัวอักษร
2. ความรู้ทางด้านไวยากรณ์เพื่อช่วยในการตีความ
3. ความรู้เกี่ยวกับเทคนิควิธีต่าง ๆ ในการอ่านเพื่อผู้อ่านจะได้เลือกใช้

ให้ตรงตามจุดประสงค์

4. ความสามารถในการนำความรู้เดิมมาสัมพันธ์กับ เรื่องที่อ่าน
5. ความสามารถที่จะรู้ถึงจุดประสงค์ หรือหน้าที่ของประโยคแต่ละประโยค

หรือส่วนต่าง ๆ ของบทอ่าน แม้ว่าบางครั้งผู้เขียนจะไม่ได้กล่าวไว้โดยตรง

แม้ว่านักการศึกษาและผู้เชี่ยวชาญทางการอ่านจะแบ่งองค์ประกอบของความสามารถในการอ่านไว้แตกต่างกันดังที่กล่าวมาแล้ว แต่เมื่อนำข้อมูลทั้งหมดมาประมวลแล้วพอจะสรุปได้ว่า องค์ประกอบสำคัญ ๆ ที่จะทำให้อ่านประสบความสำเร็จในการอ่านนั้นมีอยู่ 2 ประการประการแรกคือ ความรู้เกี่ยวกับตัวภาษา ทั้งในด้านของเสียง ศัพท์ และโครงสร้างทางไวยากรณ์ ซึ่งจะทำให้อ่านเกิดความเข้าใจในถ้อยคำ หรือข้อความที่อ่าน ประการที่สองคือ ความสามารถในการคิด ผู้ที่มีความสามารถในการคิดจะสามารถเชื่อมโยงเนื้อหาต่าง ๆ ภายในบทอ่านได้ และในขณะเดียวกัน เขาก็จะนำความสามารถที่แฝงอยู่ในตัว เช่น ความรู้เดิม หรือ

ประสบการณ์เดิมมาสัมพันธ์กับสิ่งที่อ่านได้ ส่วนองค์ประกอบย่อยอื่น ๆ เช่น ทักษะคิด มโนทัศน์ สภาพแวดล้อมก็จะมาช่วย เสริมให้การอ่านนั้นมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

1.3 การอ่านภาษาที่หนึ่งและภาษาที่สอง

แม้ว่านักการศึกษาหลายท่านจะได้กล่าวถึงกระบวนการอ่านโดยทั่ว ๆ ไป ว่ามีลักษณะที่เหมือนกันในทุกภาษา แต่ในการอ่านภาษาที่สอง หรือภาษาต่างประเทศนั้น ผู้อ่าน อาจพบปัญหาในการอ่านมากกว่าการอ่านภาษาที่หนึ่ง หรือการอ่านภาษาแม่ของตน ปัญหาดังกล่าว เกิดขึ้นจากสาเหตุหลายประการ ดังมีผู้แสดงความคิดเห็นไว้ดังนี้

กาลอส อัลเฟรโด โยริโอ (Carlos Alfredo Yorio, 1971: 107 - 115) มีความเห็นว่าปัญหาที่เกิดขึ้นในการอ่านภาษาที่สองนั้นมีสาเหตุมาจาก

1. ความรู้ในภาษาที่สองของผู้อ่านไม่เท่ากับความรู้อย่างเจ้าของภาษา เช่น ความรู้ด้านคำศัพท์ โครงสร้าง และการตีความ เป็นต้น จึงทำให้ผู้อ่านไม่สามารถทำความเข้าใจกับบทอ่านได้ในระดับเดียวกับที่เจ้าของภาษาอ่าน
2. ผู้อ่านไม่สามารถทำนายหรือเลือกตัวชี้แนะ (Cues) ที่จะมาช่วยสร้างความเข้าใจในการอ่านได้ อันเป็นผลมาจากการที่ผู้อ่านมีข้อจำกัดของความรู้ในตัวภาษานั้น และพัฒนาการทางด้านภาษายังไม่สมบูรณ์ จึงทำให้กลไกในกระบวนการอ่านทำงานอย่างไม่เป็นไปโดยอัตโนมัติ (Automatic level) ดังเช่นการอ่านภาษาแม่ของตน
3. ผู้อ่านเลือกตัวชี้แนะผิด หรือไม่แน่ใจในการเลือกตัวชี้แนะ จึงไม่สามารถเชื่อมโยงตัวชี้แนะต่าง ๆ เข้าด้วยกัน เพื่อที่จะช่วยในการสร้างความเข้าใจในการอ่านได้
4. ผู้อ่านไม่สามารถจดจำตัวชี้แนะที่อ่านผ่านมาแล้วได้ เนื่องจากไม่คุ้นเคยกับเนื้อหาที่อ่าน และไม่ได้รับการฝึกมาก่อน
5. มีการแทรกแซงของภาษาแม่ในทุกระดับ ไม่ว่าจะเป็นด้านเสียง ศัพท์ โครงสร้าง อยู่ตลอดเวลาในขณะที่อ่าน จึงทำให้ผู้อ่านตีความหมายของข้อมูลได้ช้า และค่อนข้างยุ่งยากกว่าการอ่านภาษาแม่

ดี จอยลี (D. Jolly 1978 อ้างถึงใน Charles J. Alderson, 1984: 26) กล่าวว่า "การที่ผู้อ่านจะประสบความสำเร็จในการอ่านภาษาต่างประเทศได้นั้น จะต้องอาศัยการถ่ายโอนของทักษะเก่า ไม่ใช่การเรียนรู้ทักษะใหม่" ซึ่งสนับสนุนคำกล่าวของ

เคนเน็ธ กู๊ดแมน (Kenneth Goodman, 1973: 27) ที่ว่า "กระบวนการอ่านนั้นเหมือนกันหมดในทุกภาษา" เนื่องจากความเป็นสากลของกระบวนการอ่านนี้เอง การที่จะประสบความสำเร็จในการอ่านภาษาที่สองจึงเป็นผลมาจากการถ่ายโอนกลวิธีการอ่านจากภาษาที่หนึ่ง และในทำนองเดียวกัน ความล้มเหลวในการอ่านภาษาที่สองก็อาจเป็นด้วยเหตุที่เห็นได้เช่นกันว่าผู้อ่านก็อาจประสบความสำเร็จในการอ่านภาษาแม่ของตน เช่นเดียวกัน

มัลคอล์ม คูเปอร์ (Malcolm Cooper, 1984: 134) กล่าวว่า "นักเรียนที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ และอ่านภาษาอังกฤษไม่เก่งนั้นเป็นเพราะเขามีความรู้ทางด้านคำศัพท์น้อย และในขณะที่อ่านก็มุ่งสนใจกับความหมายในระดับคำเท่านั้น นอกจากนี้แล้ว เขายังไม่รู้จักใช้บริบทของข้อความมาช่วยในการตีความหมายของคำอีกด้วย" ในการแก้ปัญหานี้ คูเปอร์ ได้เสนอแนะให้ครูสอนนักเรียนให้รู้จักเดาความหมายของคำ หรือข้อความโดยอาศัยบริบทช่วย และให้อ่านเรื่องที่นักเรียนพอมีพื้นความรู้อยู่บ้าง

วิลเลียม เกรบ (William Grabe, 1988: 58) กล่าวถึงการอ่านภาษาอังกฤษในฐานะที่เป็นภาษาที่สองหรือภาษาต่างประเทศว่า ผู้อ่านมิได้เริ่มอ่านภาษาอังกฤษด้วยความรู้ความสามารถทางภาษาอังกฤษในระดับเดียวกับผู้อ่านที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาแม่ ดังนั้นจึงต้องประสบปัญหาในการอ่านอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ เกรบ ได้สรุปว่า การขาดความรู้ ความสามารถทางภาษา เป็นอุปสรรคขัดขวางความสำเร็จในการอ่านภาษาที่สองหรือภาษาต่างประเทศ และได้แนะนำว่าครูควรจะได้สอนให้นักเรียนมีความรู้ ความสามารถทางภาษาอย่างเพียงพอเสียก่อนที่จะเริ่มสอนการอ่าน ซึ่งในทำนองเดียวกัน โจแอนน์ ดีวายน (Joanne Devine, 1988: 261 - 262) ก็มีความเห็นเช่นเดียวกันว่า ความสามารถทางภาษา (Language proficiency) มีบทบาทสำคัญต่อความสำเร็จในการอ่านภาษาที่สองหรือการอ่านภาษาต่างประเทศ และปัจจุบันนี้ก็เป็นที่ยอมรับกันอย่างกว้างขวางว่าความสามารถทางภาษา (Language proficiency) มีความสัมพันธ์กับความสามารถในการอ่านภาษานั้น ๆ ผู้ที่อ่านภาษาต่างประเทศจะต้องมีความสามารถทางภาษาพอสมควรก่อนที่จะสามารถอ่านภาษาต่างประเทศนั้นได้อย่างเข้าใจ ความรู้ความสามารถทางภาษาของผู้อ่านจะช่วยให้สามารถคาดคะเน และตัดสินใจข้อมูลเพื่อช่วยในการทำความเข้าใจ เนื้อหาที่อ่านได้อย่างชัดเจน และช่วยให้การอ่านนั้น เป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ

ลูโด ที เวอร์โฮเวน (Ludo T. Verhoeven, 1990: 90 - 91)

กล่าวถึงปัญหาที่เกิดขึ้นในการอ่านภาษาที่สองว่ามีอยู่ 2 ประการคือ ปัญหาที่เกิดจากการแทรกแซงของภาษาแม่ ซึ่งเกิดจากความเหมือนและความแตกต่างบางประการระหว่างภาษาแม่กับภาษาที่สอง จึงทำให้มีการแทรกแซงระหว่างภาษา ส่วนอีกประการหนึ่งนั้น เป็นปัญหาที่เกิดจากโครงสร้างของภาษาที่สอง ซึ่งเกิดจากการที่ผู้อ่านมีความสามารถในการใช้ภาษาที่สองอยู่จำกัด

ในอดีตที่ผ่านมานี้นักการศึกษา และนักวิจัยหลายคนเข้าใจว่าปัญหาในการอ่านภาษาที่สองนั้น เกิดจากการแทรกแซงของภาษาแม่ แต่ปัจจุบันนี้ ลูโด กล่าวว่า นักการศึกษาได้ให้ความสนใจกับปัญหาที่เกิดจากโครงสร้างของภาษาที่สองมากขึ้น โดยเขาเห็นว่า กลวิธีที่ใช้ในการอ่านภาษาที่หนึ่งมีความคล้ายคลึงกับกลวิธีที่ใช้ในการอ่านภาษาที่สอง แต่ผู้อ่านจะประสบความยุ่งยากในการอ่านภาษาที่สองมากกว่าการอ่านภาษาที่หนึ่ง ทั้งนี้เพราะ

1. ผู้อ่านขาดความสามารถในการแยกแยะเสียงของตัวอักษรต่าง ๆ ที่ปรากฏในคำ ดังนั้นเมื่อพบคำศัพท์ที่ไม่คุ้นเคย เขาจึงไม่สามารถอ่านออกเสียงคำ ๆ นั้นได้
2. ผู้อ่านขาดความสามารถในการใช้ข้อบังคับ เกี่ยวกับตัวอักษรมาช่วยในการเรียนรู้คำ ซึ่งจะทำให้ผู้อ่านประสบความยุ่งยากในการอ่านคำที่ประกอบด้วยตัวอักษรหลาย ๆ ตัว
3. ผู้อ่านไม่สามารถจดจำความหมายของคำศัพท์ในภาษาที่สองได้มาก ทั้งนี้เนื่องมาจากความรู้ทางด้านคำศัพท์ของผู้อ่านมีจำกัด
4. ผู้อ่านไม่สามารถทำความเข้าใจกับเนื้อหาที่อ่านในระดับสูงได้ เพราะผู้อ่านมีปัญหาในการอ่านหลายประการ อาทิเช่น ไม่สามารถเข้าใจข้อความในระดับประโยค ไม่เข้าใจการใช้เครื่องหมายสันธาน ความไม่สามารถจดจำเนื้อหาที่อ่านได้ และขาดความรู้เกี่ยวกับสิ่งที่อ่าน เป็นต้น

นอกจากปัญหาที่กล่าวมาข้างต้นแล้ว ปัญหาในการอ่านภาษาที่สองอาจเกิดขึ้นจากทัศนคติของผู้อ่านที่มีต่อภาษานั้น วัฒนธรรมของชนชาติที่ใช้ภาษานั้น และสภาพการยอมรับภาษานั้นในสังคมทั่ว ๆ ไปอีกด้วย

โอเวน เอฟ บอยลี และ ซูซาน เอฟ เพอร์เรกอย (Owen F. Boyle and Suzanne F. Perego, 1990: 195) กล่าวว่า "การอ่านภาษาที่หนึ่งและภาษาที่สอง มีกระบวนการที่คล้ายกันคือ ผู้อ่านจะใช้ความรู้ด้านตัวอักษร โครงสร้าง และตัวชี้แนะที่มีอยู่ใน

บทอ่านมาช่วยในการทำนายเนื้อหา และตีความหมายของบทอ่าน แต่ในการอ่านภาษาที่สองนั้น ผู้อ่านอาจเกิดความเข้าใจในการอ่านช้ากว่าการอ่านภาษาที่หนึ่ง ปัญหาที่เกิดขึ้นนี้ประการแรก เป็นเพราะผู้อ่านมีความสามารถในภาษาที่สองอยู่จำกัด และอีกประการหนึ่งคือ พื้นความรู้ และประสบการณ์เดิมของผู้อ่านไม่สัมพันธ์กับ เนื้อหาที่อ่าน ซึ่งสามารถแก้ไขได้โดยการที่ครูผู้สอนปูพื้นความรู้เกี่ยวกับ เรื่องที่จะอ่านให้แก่เด็กเรียนก่อนการอ่าน และจัดกิจกรรมให้นักเรียนได้ฝึกใช้ โครงสร้างต่าง ๆ เพื่อเพิ่มความสามารถในภาษาที่สองให้มากขึ้น"

มาร์วา เอ บาร์เน็ต (Marva A. Barnett, 1990: 34) ได้กล่าวสรุปความแตกต่างของการอ่านในภาษาที่หนึ่งและภาษาที่สอง ซึ่งก่อให้เกิดปัญหาในการอ่านไว้ดังนี้

1. ในการอ่านภาษาที่สองนั้น ผู้อ่านยังไม่พัฒนาความสามารถเกี่ยวกับระบบเสียงในภาษานั้นอย่างเต็มที่ ดังนั้นผู้อ่านจึงไม่สามารถอ่านออกเสียงคำต่าง ๆ ได้อย่างถูกต้องเหมือนดังการอ่านภาษาที่หนึ่ง ซึ่งเป็นภาษาแม่ของตน
2. การอ่านภาษาที่หนึ่งจะเริ่มตั้งแต่ผู้อ่านยังอยู่ในวัยเด็ก ดังนั้นความรู้ในภาษาที่หนึ่งของผู้อ่านจึงพัฒนาไปได้ในระดับสูง ทั้งในด้านคำศัพท์ เสียง โครงสร้าง ประสบการณ์ และการใช้กลวิธีต่าง ๆ ซึ่งจะต่างจากการอ่านภาษาที่สองที่จะเริ่มในวัยที่สูงกว่า และการพัฒนาความสามารถในด้านต่าง ๆ ดังกล่าวมีน้อย ผู้อ่านจึงประสบปัญหาในการอ่านภาษาที่สองมาก
3. ความแตกต่างของวัฒนธรรมในแต่ละภาษา และความไม่คุ้นเคยกับบทอ่าน ก็เป็นปัจจัยประการหนึ่งที่ทำให้ผู้อ่านประสบความยุ่งยากในการอ่าน

1.4 การวัดความเข้าใจในการอ่าน

สำหรับการวัดความเข้าใจในการอ่านนั้น ผู้เชี่ยวชาญทางด้านการทดสอบหลายท่าน เห็นพ้องกันว่าควรที่จะคำนึงถึงองค์ประกอบของความสามารถในการอ่าน เพื่อที่จะนำไปเป็นพื้นฐานในการสร้างแบบทดสอบให้สอดคล้องกับความสามารถดังกล่าว ซึ่งแต่ละท่านก็ได้กล่าวไว้ดังนี้

เดวิด พี แฮร์ริส (David P. Harris, 1969: 59 - 60) กล่าวถึง การทดสอบความเข้าใจในการอ่านว่าควรให้ครอบคลุมความสามารถในการอ่าน 3 ด้านดังนี้คือ

1. ด้านภาษาและสัญลักษณ์ (Language and graphic symbols)

ความสามารถในด้านนี้คือ ความสามารถในการเข้าใจความหมาย ส่วนใหญ่ของคำที่ปรากฏในบทอ่าน รู้จักการเดาความหมายของคำศัพท์จากบริบท เข้าใจระบบคำ และโครงสร้างประโยคจากลักษณะของภาษาเขียน เข้าใจข้อความยาว ๆ เข้าใจสัญลักษณ์ทาง ภาษา เช่น เครื่องหมายต่าง ๆ การใช้ตัวพิมพ์ใหญ่ การย่อหน้า การใช้ตัวพิมพ์เอน เป็นต้น

2. ด้านความคิด (Ideas)

ความสามารถในด้านนี้คือ ความสามารถในการระบุจุดประสงค์ของ ผู้เขียน ความคิดสำคัญของข้อความที่อ่าน สามารถเข้าใจความคิดย่อยที่มาสับสนุน สามารถสรุป และอนุมานความจากสิ่งที่อ่าน

3. ด้านอารมณ์และลีลาของ เนื้อหาที่อ่าน (Tone and style)

ความสามารถในด้านนี้คือ ความสามารถในการบอกถึงทัศนคติของ ผู้เขียนต่อเรื่องที่อ่านและต่อผู้อ่าน เข้าใจอารมณ์ของเรื่อง สามารถระบุวิธี และแนวการเขียน ของผู้เขียน

โรเจอร์ ที เลนนอน (Roger T. Lennon, 1970: 29 - 31)

ได้กล่าวถึงองค์ประกอบของความสามารถในการอ่านที่อาจจะนำไปเป็น เกณฑ์ในการวัดได้อย่างน่า เชื่อถือดังนี้

1. ความรู้เกี่ยวกับคำโดยทั่ว ๆ ไป ซึ่งเป็นพื้นฐานสำคัญที่จะนำไปสู่การ บรรลุถึงความสามารถระดับสูงของการอ่านต่อไป

2. ความเข้าใจเรื่องราวที่ปรากฏอย่างชัดเจน ซึ่งหมายถึงการเข้าใจ ความหมายตามตัวอักษร และความสามารถในการติดตามเรื่องที่อ่านตามลำดับ

3. ความเข้าใจความหมายที่แฝงอยู่ หมายถึง ความสามารถในการให้ ข้อคิดเห็นเกี่ยวกับ เรื่องที่อ่าน ตลอดจนสามารถคาดการณ์เกี่ยวกับผลที่ตามมา ทราบถึงความคิด สำคัญและการจัดลำดับความคิด เข้าใจความหมายที่แฝงอยู่ของข้อความที่อ่านโดยการได้ข้อสรุปหรือ หลักเกณฑ์จาก เรื่องที่อ่าน

4. ความซาบซึ้ง หมายถึง ความสามารถในการทราบถึงความตั้งใจ หรือจุดมุ่งหมายของผู้เขียน การทราบถึงอารมณ์ ความสามารถในการ เข้าใจวิธีการที่ทำให้ผู้เขียน บรรลุจุดมุ่งหมายในการเขียน

เจ บี ฮีตัน (J.B. Heaton, 1975: 104) ก็ได้กล่าวถึงความสามารถในการอ่านซึ่งจะนำไปเป็นแนวในการสร้างแบบทดสอบไว้ว่าประกอบด้วย

1. ความสามารถในการแยกแยะความแตกต่างระหว่างตัวอักษรและความสัมพันธ์ระหว่างเสียงกับตัวอักษร
2. ความสามารถในการอ่านและรู้ความหมายของคำ
3. ความสามารถในการเข้าใจความหมายของคำ หรือกลุ่มคำในบริบทนั้น ๆ
4. ความสามารถในการเข้าใจโครงสร้างประโยค
5. ความสามารถในการเข้าใจความหมาย และการเรียงลำดับคำในประโยค
6. ความสามารถในการเห็นความสัมพันธ์ และการลำดับความคิดภายในบทอ่าน
7. ความสามารถในการเข้าใจอนุเฉท. คัดเลือกใจความสำคัญ และใจความสนับสนุน
8. ความสามารถในการสรุปความ และอนุมานความ
9. ความสามารถในการอ่านเพื่อหารายละเอียด เฉพาะ
10. ความสามารถในการอ่านอย่างวิเคราะห์วิจารณ์

จากตัวอย่างที่ยกมากล่าวข้างต้นจะเห็นได้ว่า การวัดความเข้าใจในการอ่านนั้น ต้องคำนึงถึงองค์ประกอบของความสามารถในการอ่านในหลายด้าน ซึ่งจะมีทั้งส่วนที่เกี่ยวข้องกับตัวภาษา คือความเข้าใจความหมายของคำ วลี ประโยค ส่วนที่เกี่ยวกับการคิด คือการจับใจความสำคัญ การสรุปความ การอนุมานความ และส่วนที่เกี่ยวกับการเข้าใจอารมณ์ลีลาของบทอ่าน ดังนั้นแบบสอบวัดที่จัดทำขึ้นจึงต้องสอดคล้องและครอบคลุมองค์ประกอบต่าง ๆ ดังที่กล่าวมาแล้วด้วย

2. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับ เมตคำคอกนิชัน

2.1 ความหมายของ เมตคำคอกนิชัน ในการอ่าน

เมตต้าคอกนิชัน เป็นแนวคิดหนึ่งของจิตวิทยาการเรียนรู้ ซึ่งนักจิตวิทยานักการศึกษาหลาย ๆ ท่านได้ศึกษาค้นคว้ามาตั้งแต่ปลายปี ค.ศ. 1970 และกำลังเป็นที่กล่าวถึงอย่างมากในปัจจุบัน ดังจะเห็นได้ว่ามีผู้เขียนบทความ และทำการวิจัยเกี่ยวกับเรื่องนี้ไว้เป็นจำนวนมาก เมตต้าคอกนิชันคืออะไร ผู้รู้หลายท่านได้กล่าวไว้ดังนี้

จอห์น เฮช ฟลาวเวล (John H. Flavell 1976 อ้างถึงใน Anita E. Woolfolk, 1990: 252) ได้กล่าวถึงความหมายโดยทั่ว ๆ ไปของเมตต้าคอกนิชันว่า หมายถึงความรู้และการควบคุมที่บุคคลมีต่อความคิดและกิจกรรมการเรียนรู้ของตน

ไมเคิล เจ โอมาลี และคณะ (Michael J. O'Malley et.al., 1985: 560) กล่าวว่า "เมตต้าคอกนิชันคือการคิดเกี่ยวกับกระบวนการเรียนรู้ การวางแผน การเรียน การตรวจสอบผลของการกระทำ และการประเมินตนเองหลังจากที่ทำการกิจกรรมนั้น ๆ แล้ว"

เดวิด อาร์ ครอส และ สก็อต จี แพร์ริส (David R. Cross and Scott G. Paris, 1988: 131) ให้คำจำกัดความของเมตต้าคอกนิชันว่า หมายถึงการที่บุคคลมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับความคิดของตนเอง สามารถควบคุมความคิดตลอดจนถึงสามารถประเมิน วางแผน และจัดระบบความคิดของตนเองได้

ความหมายของเมตต้าคอกนิชันดังกล่าวนี้เมื่อนำมาประยุกต์เข้ากับการอ่าน โอรัน สจ๊วต และ อีโบ เต (Oran Stewart and Ebo Tei, 1983: 36 - 37) กล่าวว่า คือ "การที่ผู้อ่านมีความตระหนักและมีความเข้าใจเกี่ยวกับกลวิธีการอ่าน และสามารถควบคุมการใช้กลวิธีเหล่านั้นได้"

แพทริเซีย เจ แบบส์ และ อัลเดน เจ โม (Patricia J. Babbs and Alden J. Moe, 1983: 423) มีความเห็นว่าเมตต้าคอกนิชันในการอ่าน คือการที่ผู้อ่านสามารถเลือกใช้ทักษะและกลวิธีการอ่านได้อย่างเหมาะสมกับสภาพการอ่านนั้น ๆ

เจ ดี แมคเนล (J.D. McNeil 1984 อ้างถึงใน วิธาดา ลินประจักษ์ผล 2531: 97) อธิบายว่า เมตต้าคอกนิชันในการอ่าน คือ ความตระหนักของผู้อ่านที่มีต่อจุดมุ่งหมายในการอ่าน วิธีการ หรือแนวทางที่ผู้อ่านใช้ในขณะดำเนินการอ่านเพื่อจัดระบบความคิด และตรวจสอบความเข้าใจในการอ่านของตนเอง

ลินดา แอล เบเคอร์ และคณะ (Linda L. Baker et.al., 1986: 49) ให้ความเห็นว่า เมตาคอกนิชันในการอ่าน หมายถึงความเข้าใจของบุคคลต่อกระบวนการอ่าน ซึ่งแบ่งออกเป็น 2 ด้านคือ ด้านความรู้ที่ใช้ในการอ่าน อันได้แก่ ความรู้เกี่ยวกับกลวิธีการอ่าน ความเข้าใจถึงความแตกต่างของแต่ละบทอ่าน ความเข้าใจโครงสร้างของบทอ่าน และความเข้าใจการอ่านของตนเอง ส่วนอีกด้านหนึ่งคือ การควบคุมที่ผู้อ่านมีต่อตนเองในขณะที่อ่าน

จากความหมายดังกล่าวข้างต้นพอจะประมวลได้ว่า เมตาคอกนิชันในการอ่าน คือ ความรู้ ความเข้าใจของบุคคลที่มีต่อกระบวนการอ่านของตนเอง ซึ่งจะทำให้สามารถวางแผนทางในการอ่าน เลือกใช้กลวิธีการอ่านที่เหมาะสม และในขณะเดียวกันก็สามารถควบคุมการอ่านของตนเองได้

2.2 องค์ประกอบของ เมตาคอกนิชันในการอ่าน

สำหรับองค์ประกอบของ เมตาคอกนิชันในการอ่านนั้น นักจิตวิทยาและนักการศึกษาได้กล่าวไว้หลายท่าน อาทิเช่น

จอห์น เฮช ฟลาวเวล (John H. Flavell 1976 อ้างถึงใน Anita E. Woolfolk, 1990: 252) กล่าวถึงเมตาคอกนิชันในการอ่านว่าประกอบด้วย

1. ความตระหนักรู้ในทักษะ กลวิธี และแหล่งข้อมูลต่าง ๆ ที่จำเป็นต้องใช้เพื่อที่จะสามารถดำเนินการอ่านได้อย่างมีประสิทธิภาพ ซึ่งกิจกรรมที่ผู้อ่านต้องกระทำได้แก่ การค้นหาใจความสำคัญ และรายละเอียดต่าง ๆ การเชื่อมโยงเนื้อหาต่าง ๆ เข้าด้วยกัน การใช้กลวิธีช่วยจำ และจัดระบบข้อมูลเพื่อให้จำได้ง่าย การขีดเส้นใต้ตอนที่สำคัญ และการจดบันทึก

2. ความสามารถในการใช้กลไกภายในตนเองเพื่อที่จะตรวจสอบ ประเมินความสำเร็จหรือความสมบูรณ์ของกิจกรรมนั้น กิจกรรมในส่วนนี้ได้แก่ การตรวจสอบความเข้าใจของตนเอง การทำนายผลที่จะเกิดขึ้น การประเมินประสิทธิภาพในการอ่าน การวางแผนในการอ่านขั้นต่อไป การทดสอบกลวิธี การจัดแบ่งเวลา การแก้ไขหรือปรับเปลี่ยนการใช้กลวิธี

ซูซาน อี เวด และ ราล์ฟ อี เรโนลด์ส (Suzanne E. Wade and Ralph E. Reynolds, 1989: 8 - 12) ได้เสนอแนะว่าองค์ประกอบสำคัญของ

เมตต้าคอกนิชันในการอ่านที่ควรพัฒนาในตัวผู้อ่านคือ "ความตระหนัก (Awareness)" ในด้านต่าง ๆ ดังนี้

1. ความตระหนักในลักษณะของงาน (Task awareness) คือการที่ผู้อ่านรู้ว่าตนเองจะต้องทำอะไรในการอ่านบทอ่านนั้น ๆ
2. ความตระหนักในกลยุทธ์ (Strategy awareness) คือ การที่ผู้อ่านรู้ว่าต้องใช้กลยุทธ์ใดจึงจะเกิดความ เข้าใจในการอ่านมากที่สุด
3. ความตระหนักในผลการปฏิบัติ (Performance awareness) คือ การที่ผู้อ่านสามารถประเมินตนเองได้ว่า เกิดความ เข้าใจในสิ่งที่อ่านหรือไม่ และมีความ เข้าใจอยู่ในระดับใด

มาร์ค อี เกบฮาร์ท (Mark E. Gabehart, 1991: 4) กล่าวถึง การประสบความสำเร็จในการอ่านว่า ผู้อ่านควรมีความรู้เกี่ยวกับองค์ประกอบของเมตต้าคอกนิชัน ดังนี้คือ

1. ความตระหนักรู้ (Awareness) หมายถึง การที่ผู้อ่านมีความตระหนักในกระบวนการคิดของตนเอง อาทิเช่น การที่ผู้อ่านตระหนักกว่าตนเองเกิดความไม่เข้าใจในการอ่าน ซึ่งจะทำให้เขาต้องค้นหาสาเหตุแก่ความไม่เข้าใจนั้นว่าเป็นเพราะ เขาไม่รู้อรรถาธิบายของคำศัพท์ หรือไม่มีพื้นความรู้ในเรื่องที่อ่าน หรือเป็นเพราะการนำเสนอบทอ่าน เพื่อเขาจะได้หาวิธีการมาแก้ไขได้อย่างถูกต้อง ความตระหนักนี้จะช่วยให้ผู้อ่านสามารถควบคุมและปรับกระบวนการคิดของตนเองได้
2. ความสามารถในการควบคุม (Monitoring) หมายถึง การตรวจสอบความเข้าใจในขณะที่อ่าน ซึ่งประกอบด้วย การตั้งจุดประสงค์ในการอ่านเพื่อให้ทราบถึงแนวทางในการอ่าน การคิดตั้งคำถามกับตัวเอง การทำให้ข้อความนั้นง่ายขึ้น การเขียนสรุป การเขียนแผนภูมิประกอบการอ่าน การ เชื่อมโยงความรู้เดิมกับ เนื้อหาที่อ่าน การค้นหาใจความสำคัญและใจความสนับสนุน การทดสอบสมมติฐานที่ตั้งขึ้นในขณะที่อ่าน และการทำนายความ เรื่องที่อ่าน
3. ความสามารถในการสร้างกฎเกณฑ์ (Regulation) หมายถึง ความสามารถของผู้อ่านในการหากลวิธีมาแก้ไขปัญหา เมื่อเกิดความไม่เข้าใจในสิ่งที่อ่าน กลวิธีเหล่านี้ได้แก่ การย้อนกลับมาอ่าน เนื้อหาเดิมซ้ำอีกครั้งหนึ่ง หรือจะยังคงอ่านต่อไปเพื่อหาคำอธิบายในช่วงต่อไป การตั้งคำถามกับตัวเอง การ เปรียบ เทียบรายละเอียดของบทอ่านกับความรู้เดิม การเปรียบเทียบใจความสำคัญและใจความสนับสนุน

วิชาดา สินประจักษ์ผล (2531: 98 - 100) ได้กล่าวสรุปถึงเมตาดา
คอกนิชันในการอ่านว่าเป็นผลจากการทำงานอย่างสัมพันธ์กันขององค์ประกอบ 4 ประการคือ

1. บทอ่าน (Text)

การที่ผู้อ่านจะประสบความสำเร็จในการอ่านได้นั้น เขาจะต้องรู้ถึง
องค์ประกอบต่าง ๆ ภายในบทอ่านซึ่งจะมีอิทธิพลต่อความเข้าใจในการอ่าน องค์ประกอบภายใน
บทอ่านดังกล่าวได้แก่ คำศัพท์ โครงสร้างทางไวยากรณ์ โครงสร้างภายในบทอ่าน ลักษณะ
การเขียนของผู้เขียน ความชัดเจนและความสัมพันธ์ระหว่างเนื้อหาต่าง ๆ ความเป็นเอกภาพ
ของเนื้อหาที่น่าสนใจ ระดับความยากของบทอ่าน ความสำคัญของข้อความต่าง ๆ และกฎเกณฑ์
ข้อบังคับของบทอ่าน

2. งานหรือกิจกรรม (Task)

ผู้อ่านจะต้องรู้ถึงลักษณะของงานหรือกิจกรรม และจุดประสงค์ที่ตั้งไว้
ในการอ่าน ซึ่งจะแตกต่างกันไปในแต่ละงาน ทั้งนี้เพราะสิ่งเหล่านี้มีผลกระทบต่อกรอ่านด้วย
เช่น อาจทำให้ผู้อ่านต้องปรับพฤติกรรมในการอ่านของตน ทั้งการใช้กลยุทธ์ และการใช้อัตรา
ความเร็วในการอ่าน เพื่อให้เหมาะสมและสอดคล้องกับสิ่งที่อ่าน การปรับพฤติกรรมตามสิ่งที่อ่านนี้
ต้องอาศัยการตรวจสอบตนเอง และการตรวจสอบบทอ่าน

3. กลวิธี (Strategies)

ผู้อ่านที่ดีจะสามารถใช้กลวิธีที่เหมาะสมเพื่อช่วยในการสร้างความเข้าใจ
และความสามารถในการจดจำรายละเอียดต่าง ๆ จากบทอ่าน และพร้อมกันนี้ก็สามารถหากวิธีอื่น
มาทดแทนกลวิธีที่ใช้ไม่ได้ผล การที่ผู้อ่านรู้ว่าจะใช้กลวิธีแต่ละกลวิธีเมื่อใด ที่ไหน และอย่างไร
จะช่วยให้ผู้อ่านบรรลุถึงจุดมุ่งหมายในการอ่านได้

4. ลักษณะของผู้เรียน (Learner characteristics)

ในการอ่านนั้นผู้อ่านจะต้องมีความตระหนักเกี่ยวกับความสามารถใน
การอ่านของตนเอง อาทิเช่น ผู้อ่านมีความตระหนักถึงพื้นความรู้เกี่ยวกับเรื่องที่อ่าน รู้ถึง
ความสามารถในการอ่าน ความสนใจ แรงจูงใจ ทักษะในการอ่าน ข้อบกพร่องในการอ่าน
ตลอดจนถึงสภาวะต่าง ๆ ที่จะมึผลกระทบต่อความเข้าใจในการอ่านของตนเอง

โดยสรุปแล้วจะ เห็นได้ว่าองค์ประกอบของ เมตาคอกนิชันในการอ่านมีหลายประการ แต่องค์ประกอบหนึ่งที่นักจิตวิทยา และนักการศึกษาหลายท่านมีความคิดเห็นตรงกันว่ามีความสำคัญมาก สิ่งนั้นคือ "ความตระหนัก" เพราะก่อนที่ผู้อ่านจะสามารถควบคุมกระบวนการอ่านของตนได้ หรือกระทำการอื่นในขั้นต่อไปได้นั้น เขาจะต้องมีความตระหนัก เกี่ยวกับกระบวนการคิดในการอ่านของตนเอง เสียก่อน (Suzanne E. Wade and Ralph E. Reynolds, 1989: 6, วิชาดา สันประจักษ์ผล 2531: 100)

2.3 เมตาคอกนิชันกับกลวิธีการอ่าน

ดังที่กล่าวมาแล้วแต่ต้นว่าความตระหนัก เป็นองค์ประกอบที่สำคัญของเมตาคอกนิชันในการอ่าน และความตระหนักที่สำคัญประการหนึ่งคือ การที่ผู้อ่านมีความตระหนักในกระบวนการอ่านของตนเอง โดยรู้ว่าตนเองทำอะไรในขณะที่อ่าน (Patricia L. Carrell, 1989 : 122) ซึ่งปัจจุบันนี้งานวิจัยเกี่ยวกับการอ่านที่เป็นการศึกษาพฤติกรรมว่าผู้อ่านทำอะไร หรือคิดอย่างไรในขณะที่อ่านนั้น ส่วนใหญ่จะมุ่งสนใจที่กลวิธีการอ่าน โดยมีจุดประสงค์เพื่อศึกษาว่าผู้อ่านใช้กลวิธีใดในการอ่าน และกลวิธีนั้นสัมพันธ์กับความเข้าใจในการอ่านอย่างไร

มาร์วา เอ บาร์เน็ต (Marva A. Barnett, 1990: 66) กล่าวถึงกลวิธีการอ่านว่าหมายถึงวิธีการที่ผู้อ่านใช้ในการตีความหมายจากบทอ่าน วิธีการเหล่านี้ผู้อ่านอาจใช้ทั้งโดยที่รู้ตัว (Conscious) หรือไม่รู้ตัว (Unconscious) ก็ได้ ซึ่งในการอ่านไม่ว่าจะเป็นภาษาที่หนึ่ง หรือภาษาที่สอง มาร์วา ได้แสดงความคิดเห็นไว้ว่า ผู้อ่านแต่ละคนจะมีความแตกต่างกันในเรื่องแบบการอ่าน (Reading style) กลวิธี (Strategy) ที่ใช้ในการทำความเข้าใจกับบทอ่าน และระดับความตระหนักในกระบวนการอ่านของตน ตัวอย่างเช่น ผู้อ่านบางคนอาจทำนายเนื้อหาของบทอ่านจากชื่อเรื่อง หรือภาพประกอบ หรือจากสิ่งที่เขาอ่านมาแล้วเกี่ยวกับเรื่องที่อ่าน บางคนก็อาจจะอ่านเนื้อหาของบทอ่านเลยโดยไม่ได้คิด หรือนึกถึงอะไร ในขณะที่บางคนอาจให้ความสนใจกับคำศัพท์ทุก ๆ คำในบทอ่าน บางคนก็อาจมุ่งหาเฉพาะใจความสำคัญ หรืออารมณ์ของบทอ่าน และบางคนก็อาจใช้จินตนาการวาดภาพเหตุการณ์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้น ซึ่งในกรณีนี้ผู้อ่านจะใช้แบบการอ่าน และเทคนิควิธีใดนั้นก็ขึ้นอยู่กับลักษณะของบทอ่าน และจุดประสงค์ในการอ่าน

สำหรับกลวิธีการอ่านภาษาที่หนึ่งนั้น จิล เอ็ดเวิร์ด โอลชาฟสกี (Jill Edwards Olshavsky, 1976 - 1977: 665 - 667) ได้แบ่งออกเป็น 3 ระดับคือ

1. กลวิธีที่เกี่ยวข้องในระดับคำ (Word-related strategies) ประกอบด้วย การใช้บริบทมาช่วยในการเดาความหมายของคำ การแทนที่ด้วยคำที่มีความหมายเหมือนกัน และการยอมรับว่าไม่เข้าใจคำศัพท์คำนั้น
2. กลวิธีที่เกี่ยวข้องในระดับข้อความ (Clause-related strategies) ได้แก่การย้อนกลับมาอ่านซ้ำ การสรุปอ้างอิง การเพิ่มเติมรายละเอียด การตั้งสมมติฐานเกี่ยวกับบทอ่าน และการยอมรับว่าตนเองไม่เข้าใจเนื้อหาที่อ่าน
3. กลวิธีที่เกี่ยวข้องในระดับบทอ่าน (Story-related strategy) ได้แก่ การประยุกต์ใช้รายละเอียดต่าง ๆ ภายในบทอ่าน

ในการอ่านภาษาที่สองนั้น คาร์อล โฮเซนเฟล (Carol Hosenfeld, 1981: 419) ได้ชี้ให้เห็นว่าผู้อ่านใช้กลวิธีการอ่านดังนี้

1. การจดจำความหมายของคำศัพท์
2. การอ่านข้ามคำที่ไม่รู้จัก หรือเดาความหมายของคำศัพท์จากบริบท
3. เดาความหมายของบทอ่านจากประโยค หรืออนุเจตที่อยู่ข้างหน้าและข้างหลัง
4. การจัดกลุ่มคำตามหน้าที่ทางไวยากรณ์
5. การประเมินผลการเดาของตนเอง
6. การทำนายเนื้อหาของบทอ่านจากชื่อเรื่อง
7. การอ่านต่อไปแม้ว่าจะยังไม่เข้าใจ
8. การรู้ส่วนต่าง ๆ ของคำ เช่น วิภัติ บัจจย เป็นต้น
9. การใช้ความรู้รอบตัวมาช่วยในการอ่าน
10. การวิเคราะห์คำที่ไม่ทราบความหมาย
11. การที่ผู้อ่านยังคงอ่านต่อไปเพื่อหาคำอธิบายในช่วงต่อไป
12. การอ่านเพื่อหาความหมายโดยรวมของบทอ่าน ไม่ใช่การอ่าน

คำแต่ละคำ

13. พยายามที่จะหาความหมายของคำ
14. การใช้ภาพประกอบ
15. การใช้อภิธานศัพท์ที่อยู่ด้านข้างของบทอ่าน
16. เมื่อไม่สามารถเดาความหมายของคำได้แล้ว จึงใช้อภิธานศัพท์ช่วย
17. ตรวจสอบคำศัพท์ที่มีความหมายถูกต้อง
18. การอ่านข้ามคำที่ไม่สำคัญ
19. การอ่านต่อไปโดยมีจุดมุ่งหมายที่จะแก้ปัญหาบางอย่างโดยวิธีหนึ่ง
20. การใช้ตัวชี้แนะต่าง ๆ ในปริบท

เอลเลน บล็อก (Ellen Block, 1986: 472 - 474) ได้แบ่งกลวิธีการอ่านภาษาที่สองออกเป็น 2 กลุ่มคือ

1. กลวิธีการอ่านที่ใช้ตีความหมายโดยรวม (General strategies) หมายถึงวิธีที่ใช้ในการสร้างความเข้าใจ และใช้ในการควบคุมความเข้าใจในการอ่าน
2. กลวิธีการอ่านที่ใช้ตีความหมายเป็นบางจุด (Local strategies) หมายถึงวิธีที่ผู้อ่านใช้ในการทำความเข้าใจกับตัวข้อมูลทางภาษาเป็นบางจุด

ดังมีรายละเอียดต่อไปนี้

กลวิธีการอ่านที่ใช้ตีความหมายโดยรวม (General strategies)	กลวิธีการอ่านที่ใช้ตีความหมายเป็นบางจุด (Local strategies)
1. การทำนายเนื้อหา : ผู้อ่านสามารถทำนายเนื้อหาได้ว่า ในแต่ละส่วนจะเกี่ยวกับอะไร 2. การรับรู้โครงสร้างของบทอ่าน : ผู้อ่านสามารถแยกความแตกต่างระหว่างใจความสำคัญและใจความที่มาสสนับสนุนหรือแยกแยะรายละเอียดในบทอ่านได้ 3. การผสมผสานรายละเอียด : ผู้อ่าน	1. การถ่ายทอดความ : ผู้อ่านสามารถถ่ายทอดความในเนื้อหาโดยใช้คำที่ต่างออกไปแต่มีความหมายเดียวกัน เพื่อช่วยความเข้าใจรวบรวมความคิดหรือให้ข้อมูลย้อนกลับ 2. การอ่านซ้ำ : ผู้อ่านจะอ่านเนื้อหาซ้ำโดยอาจเป็นการอ่านออกเสียงหรืออ่านในใจก็ได้ ซึ่งแสดงให้เห็นว่าผู้อ่านอ่านอย่างขาดความเข้าใจ

กลยุทธ์การอ่านที่ใช้ตีความหมายโดยรวม (General strategies)	กลยุทธ์การอ่านที่ใช้ตีความหมาย เป็นบางจุด (Local strategies)
สามารถเชื่อมโยงรายละเอียดใหม่กับเนื้อหาที่กล่าวมาแล้วก่อนแล้วได้ 4. การตั้งคำถามในบทอ่าน : ผู้อ่านสามารถตั้งคำถามเพื่อหาใจความสำคัญของบทอ่านได้ 5. การตีความบทอ่าน : ผู้อ่านสามารถอ้างอิง สรุป หรือตั้งสมมติฐานเกี่ยวกับบทอ่านได้ 6. การเชื่อมโยงความรู้ : ผู้อ่านเชื่อมโยงเพื่อ ก) อธิบาย ขยายใจความของเนื้อหา ข) ประเมินเนื้อหา ค) แสดงความคิดเห็นต่อเนื้อหาที่อ่าน 7. การรวบรวมพฤติกรรมหรือกระบวนการ : ผู้อ่านบอกกลยุทธ์ที่ใช้ในการอ่าน บอกองค์ประกอบของกระบวนการหรือบอกถึงความสำเร็จ ความสับสนในการอ่านของตน 8. การควบคุมความเข้าใจ : ผู้อ่านประเมินระดับความเข้าใจของตนเองที่มีต่อเนื้อหาที่อ่าน 9. การแก้ไข : ผู้อ่านแก้ไขข้อผิดพลาด หรือความเข้าใจของตนเอง โดยการเชื่อมโยงความรู้เก่ากับความรู้ใหม่และประเมินความเข้าใจของตนเอง 10. การสนองตอบต่อเนื้อหาที่อ่าน : ผู้อ่านแสดงความรู้สึกของตนที่มีต่อบทอ่าน	3. การตั้งคำถามเกี่ยวกับประโยคที่อ่าน : เกิดจากการที่ผู้อ่านไม่เข้าใจความหมายของประโยคในบทอ่าน 4. การตั้งคำถามเกี่ยวกับคำศัพท์ : ผู้อ่านใช้การแปลความหมายของคำจากบริบทหรือหาคำที่มีความหมายเดียวกันหรือวิธีอื่น ๆ เพื่อช่วยในการทำความเข้าใจศัพท์

มาร์วา เอ บาร์เน็ต (Marva A. Barnett, 1988: 161-162)

แบ่งกลวิธีการอ่านภาษาที่สองออกเป็น 2 กลุ่ม คือ

1. กลวิธีที่เกี่ยวข้องกับการอ่านในระดับคำ (Word-Level strategies) ประกอบด้วย การเดาความหมายของคำศัพท์จากบริบทของบทอ่าน การรู้หน้าที่ของคำตามหลักไวยากรณ์ การอ้างอิงคำ และการรู้ความหมายของคำศัพท์โดยดูจากโครงสร้างคำ
2. กลวิธีที่เกี่ยวข้องกับการอ่านในระดับบทอ่าน (Text-level strategies) ประกอบด้วย การอ่านเพื่อรู้ความหมายโดยรวมของเนื้อหาทั้งหมด การย้อนกลับมาอ่านบทอ่านซ้ำอีกครั้งหนึ่ง การใช้ความรู้เดิมเพื่อช่วยในการทำความเข้าใจกับบทอ่าน การทำนายเนื้อหาของบทอ่านจากชื่อเรื่อง ภาพประกอบ หรือจากโครงสร้างของบทอ่าน การค้นหาจุดประสงค์ของผู้เขียน การอ่านเอาความโดยข้ามคำบางคำ หรืออ่านอย่างคร่าว ๆ

แพทริเซีย แอล คาร์เรล (Patricia L. Carrell, 1989: 130-132)

กล่าวถึงความตระหนักในเมตาดาคกนีสันในการอ่านว่าประกอบไปด้วยความตระหนักในด้านต่าง ๆ ดังนี้

1. ความตระหนักเกี่ยวกับความสามารถในการอ่าน ได้แก่ การคาดคะเนเหตุการณ์ในบทอ่าน การเห็นความแตกต่างระหว่างใจความสำคัญและรายละเอียด การเห็นความสัมพันธ์ของเนื้อหาที่ปรากฏก่อนและหลัง การรู้ว่าใจความใดสำคัญและเป็นข้อเท็จจริง การใช้ประสบการณ์เดิมสร้างความเข้าใจในการอ่าน การรู้ว่าตนเองเข้าใจเนื้อหาที่อ่านหรือไม่
2. ความตระหนักเกี่ยวกับวิธีที่ใช้เมื่อไม่เข้าใจเนื้อหาที่อ่าน ได้แก่ การคงอ่านต่อไป การย้อนกลับมาอ่านซ้ำ การเปิดพจนานุกรม การเลิกอ่านไปโดยสิ้นเชิง
3. ความตระหนักเกี่ยวกับวิธีที่ช่วยให้การอ่านมีประสิทธิภาพ ได้แก่ การอ่านออกเสียงในใจ การรู้ความหมายของคำศัพท์ การอ่านออกเสียงคำศัพท์แต่ละคำ ความเข้าใจโครงสร้างทางไวยากรณ์ การเชื่อมโยงเนื้อหาที่อ่านกับความรู้หรือประสบการณ์เดิม การใช้พจนานุกรมช่วยหาความหมายของคำศัพท์ การอ่านเนื้อหาอย่างละเอียด และความเข้าใจการจัดโครงสร้างของบทอ่าน
4. ความตระหนักเกี่ยวกับความยุ่งยากในการอ่าน ได้แก่ การที่ผู้อ่านไม่สามารถอ่านออกเสียงคำต่าง ๆ ได้ ไม่สามารถจำความหมายของคำศัพท์ ไม่เข้าใจโครงสร้างของ

ไวยากรณ์ ไม่สามารถเชื่อมโยง เนื้อหาที่อ่านกับความรู้อหรือประสบการณ์เดิม ไม่เข้าใจความหมาย โดยรวมของข้อความที่อ่าน และไม่เข้าใจโครงสร้างของบทอ่าน

สำหรับกลวิธีต่าง ๆ ที่ใช้ในการอ่านนั้น นักการศึกษาและนักวิจัยหลายท่าน ต่างก็มีความเห็นสอดคล้องกันว่า มีลักษณะที่เป็นสากลและสามารถใช้ได้ทั้งการอ่านภาษาที่หนึ่งและภาษาที่สอง ดังที่ เอลเลน บล็อก (Ellen Block, 1986: 485) ได้กล่าวไว้ว่า "กลวิธีการอ่านมีลักษณะที่แน่นอนและไม่ขึ้นอยู่กับภาษาใดภาษาหนึ่ง" ทั้งนี้เพราะองค์ประกอบบางด้านของความสามารถในการอ่านภาษาหนึ่งสามารถถ่ายโอนไปยังอีกภาษาหนึ่งได้

2.4 การพัฒนา เมตาคอกนิชันในการอ่าน

การสอนให้ผู้อ่านรู้จักใช้ เมตาคอกนิชันในการอ่าน เป็นวิธีหนึ่งที่จะช่วยพัฒนาความสามารถในการอ่าน หากปัญหาในการอ่านนั้นเกิดจากการที่ผู้อ่านไม่รู้จักรากข้อบังคับหรือกลวิธีต่าง ๆ ไปประยุกต์ใช้ (Linda Baker and Ann L. Brown, 1984: 44) นักการศึกษาหลายท่านจึงได้เสนอแนะวิธีการหรือเทคนิคต่าง ๆ ที่จะช่วยฝึกให้ผู้อ่านได้รู้จักใช้ เมตาคอกนิชันในการอ่านดังนี้

โอรัน สจ๊วต และ อีโบ เต (Oran Stewart and Ebo Tei, 1983: 36 - 43) ได้เสนอแนะเทคนิคที่ครูสามารถนำไปฝึกนักเรียน เพื่อพัฒนา เมตาคอกนิชันในการอ่าน 13 ข้อคือ

1. การใช้คำถาม Who, What, When, Where and Why การที่นักเรียนรู้ตัวเองว่า เมื่ออ่านจบแล้วเขาจะต้องตอบคำถามให้ได้ว่า ใคร ทำอะไร เมื่อไร ที่ไหน และทำไม จะช่วยให้เขามีแนวทางในการอ่าน โดยรู้ว่าเขาต้องการอะไรนั่นเอง

2. การย้อนกลับมาอ่านเนื้อเรื่องซ้ำเป็นบางส่วน ครูควรบอกให้นักเรียนย้อนกลับมาอ่านเนื้อเรื่องบางส่วนซ้ำอีกครั้งหนึ่ง ทั้งนี้เพราะนักเรียนบางคนอาจไม่ทราบว่าตัวเองควรย้อนกลับมาอ่านเรื่องซ้ำหรือไม่ทราบว่า เมื่อไรที่ตนเองควรจะย้อนกลับมาอ่าน สิ่งเหล่านี้ครูต้องฝึกให้กับนักเรียน เช่น อาจให้นักเรียนอ่านเนื้อเรื่องแล้วถามตนเองว่า เข้าใจสิ่งที่อ่านหรือไม่ และจำเป็นต้องย้อนกลับมาอ่านหรือไม่

3. การสร้างจินตภาพเกี่ยวกับสิ่งที่อ่าน ในการฝึคนั้นครูอาจจะให้นักเรียนอ่านบทอ่านที่มีลักษณะเป็นการพรรณนา แล้วให้นักเรียนสร้างจินตภาพ พร้อมทั้งให้เปรียบเทียบจินตภาพของตนกับนักเรียนคนอื่น ๆ และอภิปรายกันว่า ทำไม และเหตุใดนักเรียนแต่ละคนจึงสร้างจินตภาพได้แตกต่างกัน
4. การปรับอัตราเร็วในการอ่าน ครูควรฝึกให้นักเรียนรู้จักลักษณะของบทอ่านแบบต่าง ๆ เพื่อให้นักเรียนรู้ว่าจะใช้การอ่านแบบใด และด้วยอัตราเร็วเพียงใด
5. การทำนายเนื้อหาที่อ่าน ครูควรกระตุ้นให้นักเรียนรู้จักทำนายเนื้อหาที่อ่าน เช่น ทำนายว่าผู้เขียนจะกล่าวถึงเรื่องอะไรต่อไป หรืออะไรจะเกิดขึ้นเป็นลำดับต่อไป
6. การเติมเนื้อหาที่ไม่เกี่ยวข้องกับบทอ่าน เพื่อฝึกให้นักเรียนได้รู้จักแยกแยะเนื้อหาที่ไม่เกี่ยวข้องออกไป
7. การเดาคำถามหลังการอ่าน โดยการให้นักเรียนอ่านบทอ่านแล้วเดาว่า ผู้เขียนหรือครูจะถามอะไร เกี่ยวกับสิ่งที่อ่าน
8. การเล่าเกี่ยวกับสิ่งที่อ่าน ครูบอกให้นักเรียนทราบว่าในขณะที่อ่านเขาจะต้องจดจำรายละเอียดจากสิ่งที่อ่านแล้วนำมาเล่าให้เพื่อนฟัง ซึ่งจะทำให้นักเรียนได้ใช้ความพยายามในการทำความเข้าใจกับบทอ่านให้มากขึ้น
9. การจัดลำดับความสำคัญของประโยค วิธีการนี้จะช่วยให้นักเรียนรู้จักแยกแยะระดับความสำคัญของประโยคต่าง ๆ การฝึคนั้นครูให้นักเรียนอ่านบทอ่านแล้วบอกว่าประโยคใดสำคัญที่สุด และประโยคใดสำคัญรองลงไป
10. การเรียนรู้คำศัพท์เกี่ยวกับการอ่าน เพื่อนักเรียนจะได้รู้จักองค์ประกอบต่าง ๆ ภายในบทอ่าน
11. การตระหนักในจุดประสงค์ของบทอ่าน โดยครูสอนให้นักเรียนตั้งจุดประสงค์ในการอ่าน โดยตั้งคำถามถามตัวเองว่า เขาต้องการอะไรจากการอ่านก่อนที่จะเริ่มอ่านทุกครั้ง

12. การตระหนักในหัวเรื่องและเครื่องสัมพันธ์ความ การสอนให้นักเรียน มีความตระหนักในเรื่องดังกล่าวจะช่วยให้ นักเรียนสามารถเชื่อมโยงเนื้อหาต่าง ๆ ภายในบทอ่าน ได้ดียิ่งขึ้น

13. การทำเครื่องหมายเพื่อเน้นจุดสนใจ ในขณะที่อ่านครูควรสอนให้นักเรียน รู้จักทำเครื่องหมายไว้ตามจุดต่าง ๆ ที่น่าสนใจ

โทมัส จี ดีวาย (Thomas G. Devine, 1986: 261 - 267)

ได้กล่าวถึงแนวทางที่ครูสามารถช่วยพัฒนา เมตต้าคอกนิชันในการอ่านให้กับนักเรียนดังนี้คือ

1. สร้างความเข้าใจเกี่ยวกับความหมายของการอ่าน โดยครูกล่าวย้ำให้นักเรียนเข้าใจว่า การอ่านคือการ เข้าใจความหมายจากสิ่งที่ผู้เขียนต้องการสื่อ มิใช่การอ่านออกเสียงคำต่าง ๆ
2. อธิบายถึงอุปสรรคที่อาจพบในการอ่าน ซึ่งจะให้นักเรียนระมัดระวังในการอ่าน และหาวิธีแก้ไขปัญหาดังกล่าว
3. ให้นักเรียนตั้งจุดประสงค์ในการอ่านแต่ละครั้ง
4. ให้นักเรียนรู้จักตั้งคำถามถามตัวเอง เกี่ยวกับสิ่งที่อ่าน เพื่อตรวจสอบความเข้าใจของตนเอง
5. ให้นักเรียนตั้งสมมติฐานเกี่ยวกับสิ่งที่อ่าน โดยขั้นแรกให้นักเรียนอ่านบทอ่านอย่างคร่าว ๆ แล้วตั้งสมมติฐานเกี่ยวกับบทอ่านว่าผู้เขียนเขียนเกี่ยวกับอะไร ต่อมาจึงให้นักเรียนอ่านอย่างละเอียดอีกครั้งหนึ่ง เพื่อตรวจสอบว่าผู้เขียนดำเนินการตามที่ตั้งสมมติฐานไว้หรือไม่
6. ให้นักเรียนรู้จักสังเกตรูปแบบโครงสร้างภายในบทอ่าน เพื่อช่วยให้นักเรียนเข้าใจบทอ่านได้ง่ายขึ้น
7. กระตุ้นให้นักเรียนรู้จักใช้ความรู้เดิมมาช่วยในการทำความเข้าใจกับบทอ่าน
8. ฝึกให้นักเรียนรู้จักสรุปเนื้อหาที่อ่านโดยใช้ภาษาของตนเอง
9. ครูคิดให้ดูเป็นตัวอย่าง โดยครูอ่านบทอ่านแล้วแสดงให้เห็นถึงกระบวนการคิดของตนเอง พร้อมทั้งตั้งคำถามให้ดูเป็นตัวอย่าง และแสดงแนวทางในการตอบคำถามแต่ละข้อ หลังจากนั้นจึงให้นักเรียนฝึกวิธีการนี้กับเพื่อน ๆ ในห้อง ซึ่งนักเรียนจะได้แลกเปลี่ยนความคิด และรู้วิธีการต่าง ๆ มากขึ้น

10. ครูให้แนวทางในการควบคุมความเข้าใจในการอ่าน โดยกำหนดกิจกรรมให้นักเรียนศึกษาก่อนที่จะเริ่มต้นอ่าน อาทิเช่น จากหัวเรื่องและภาพประกอบ ให้นักเรียนอ่านอย่างคร่าว ๆ แล้วบอกจุดประสงค์ของผู้เขียน และบอกจุดประสงค์ในการอ่านของตนเอง นักเรียนคิดว่าตนเองต้องการคำตอบอะไรจากบทอ่าน หลังจากอ่านแล้ว นักเรียนคิดว่าครูจะถามคำถามอะไร ผู้เขียนจัดระบบงานเขียนของตนเองอย่างไร เป็นต้น

นอกจากนี้ เบธ แอนน์ เฮร์แมน (Beth Ann Herrmann, 1990: 89 - 96) ได้อธิบายถึงแนวทางที่ครูสามารถพัฒนาเมตาคอกนิชันในการอ่านให้กับนักเรียนไว้โดยละเอียดดังนี้

1. สอนให้ผู้อ่านรู้จักกระบวนการอ่าน ในการสอนอ่านครูควรสอนให้ผู้อ่าน เข้าใจถึงระบบในกระบวนการอ่านต่อไปนี้คือ

1.1 ผู้อ่านต้องเข้าใจหน้าที่พื้นฐานของการอ่านว่า คือการสื่อสาร และการอ่านที่มีประสิทธิภาพ คือ การเข้าใจความหมายจากบทอ่าน ซึ่งผู้อ่านจะต้องใช้สามัญสำนึก ความพยายาม ความสามารถในการแก้ปัญหา การคิด และกลวิธีการให้เหตุผลอันจะนำไปสู่ความเข้าใจในการอ่านต่อไป

1.2 ผู้อ่านจะต้องเข้าใจถึงบทบาทของความรู้เดิมที่จะมาช่วยในการอ่าน ผู้อ่านจะต้องรู้จักประเมินความรู้เดิม รู้ว่าจะใช้ขอบเขตของความรู้ที่เท่าใด และจะใช้ความรู้นั้นอย่างไร จึงจะเข้าใจสิ่งที่อ่านได้ดีขึ้น

1.3 ผู้อ่านจะต้องเข้าใจถึงความสามารถในการคิดโดยทั่ว ๆ ไป รู้จักวางแผนการอ่าน และรู้จักเชื่อมโยงความรู้เดิมกับเนื้อหาของบทอ่าน

2. สอนให้ผู้อ่านรู้จักใช้กลวิธีต่าง ๆ ในแต่ละขั้นตอนของการอ่านดังนี้

2.1 กลวิธีที่ใช้ในช่วงก่อนอ่าน (Before-reading strategies)

กิจกรรมในช่วงนี้จะเป็นการเตรียมผู้อ่าน โดยในขั้นแรก ครูควรกระตุ้นให้ผู้อ่านได้ระลึกถึงประสบการณ์เดิมที่จะนำมาสัมพันธ์กับเรื่องที่อ่าน ต่อมาจึงแนะนำให้ผู้อ่านใช้ความรู้เกี่ยวกับคำศัพท์ โครงสร้างทางไวยากรณ์ หัวเรื่องย่อๆ สิ่งที่มาประกอบบทอ่าน ลำดับของเหตุการณ์ และความซับซ้อนของเนื้อหา มาช่วยในการทำนายเนื้อหาที่จะอ่านล่วงหน้า และเพื่อให้ผู้อ่านตั้งจุดประสงค์ในการอ่าน

2.2 กลวิธีที่ใช้ในระหว่างการอ่าน (During-reading strategies) ในช่วงนี้ครูควรสอนให้ผู้่านรู้จักกลวิธีที่ใช้ในการควบคุม และการหากลวิธีมาแก้ไข โดยในขั้นแรกนั้นครูควรบอกถึงกลวิธีที่จะใช้ในการอ่านโดยตรงว่ามีประโยชน์ และช่วยในการอ่านอย่างไร ต่อมาครูจึงอธิบายถึงกระบวนการให้เหตุผลในการเลือกใช้กลวิธีในการอ่าน เช่น หากผู้อ่านอ่านคำ ๆ นั้นไม่ได้ หรือไม่รู้ความหมายของคำ เขาจะต้องใช้กลวิธีใด และอย่างไร ท้ายที่สุดจึงให้ผู้่านอธิบายเกี่ยวกับการใช้กลวิธีนั้น ๆ ด้วยตนเอง หากคำตอบของผู้่านไม่ชัดเจน ครูต้องช่วยอธิบายให้ฟังอีกครั้งหนึ่ง แสดง เป็นแบบให้ดูใหม่ อาจใช้วิธีการเปรียบเทียบหรือวิธีอื่น ๆ เข้าช่วย การสอนในช่วงนี้ครูควรฝึกให้ผู้่านได้อ่านบทอ่านที่มีลักษณะต่าง ๆ กัน เพื่อให้ผู้อ่านจะได้การอ่านในหลาย ๆ รูปแบบ

2.3 กลวิธีที่ใช้หลังการอ่าน (After-reading strategies) เมื่อได้อ่านบทอ่านแล้วในช่วงท้ายครูควรสอนให้ผู้่านรู้จักตอบสนองต่อสิ่งที่อ่าน โดยให้ผู้่านกล่าวสรุปสิ่งที่ได้จากการอ่านว่าตนเองมีความคิด หรือมีความรู้สึกต่อสิ่งที่อ่านอย่างไร

3. สอนให้ผู้่านรู้จักควบคุมความเข้าใจในการอ่านของตนเอง โดยรู้ว่า จะใช้กลวิธีในการอ่านอย่างไร และเมื่อไร โดยในขั้นแรกครูอาจอธิบายให้ผู้่านรู้จักกลวิธีที่จะใช้ในการเชื่อมความสัมพันธ์ของรายละเอียดต่าง ๆ และนำรายละเอียดนั้นมาเขียนในรูปแบบของโครงร่าง หรือจัดแบ่งตามประเภทของรายละเอียดนั้น ๆ ขึ้นต่อมาครูสอนให้ผู้่านรู้จักปรับอัตราความเร็วในการอ่านให้เหมาะสมกับลักษณะเนื้อหาของบทอ่าน และจุดประสงค์ที่ตั้งไว้ ซึ่งผู้อ่านอาจใช้วิธีการอ่านแบบข้ามคำ (Scanning) หรือวิธีการอื่น ๆ ก็ได้ และท้ายที่สุดจึงสอนกลวิธีที่จะช่วยให้ผู้อ่านสามารถจดจำสิ่งที่อ่านได้ดี เช่น อาจใช้เทคนิคการสร้างแผนภูมิการอ่าน (Semantic mapping) มาช่วยในการแยกแยะบทอ่านที่มีเนื้อหาซับซ้อน ซึ่งจะทำให้เห็นความสัมพันธ์ของหัวข้อย่อยแต่ละหัวข้อได้ชัดเจนยิ่งขึ้น

เทคนิค และวิธีการในการสอนอ่านดังกล่าวข้างต้นมีจุดประสงค์ที่จะส่งเสริมให้ผู้่านรู้จักใช้เมตาคอกนิชันในการอ่าน โดยจะฝึกให้ผู้่านเป็นผู้ที่รู้จักคิด รู้จักการเรียนรู้ด้วยตนเอง และสามารถควบคุมการอ่านของตนเอง เพื่อช่วยพัฒนาความสามารถในการอ่านของตนเองให้ดีขึ้น

ข. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

1. งานวิจัยในประเทศ

จากการศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความเข้าใจในการอ่านพบว่า ยังไม่มีงานวิจัยที่เกี่ยวข้องโดยตรงด้านความสัมพันธ์ระหว่างความตระหนักในเมตาคอกนิชันกับความเข้าใจในการอ่านภาษาไทย และภาษาอังกฤษ แต่มีงานวิจัยที่สอดคล้องคือ งานวิจัยที่เกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างการอ่านภาษาไทยและภาษาอังกฤษ งานวิจัยที่เกี่ยวกับความสามารถในการอ่านภาษาไทย และภาษาอังกฤษ และงานวิจัยที่เกี่ยวกับกลวิธีการเรียน ซึ่งสรุปได้ดังนี้

งานวิจัยที่เกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างการอ่านภาษาไทยและภาษาอังกฤษ

อนันตชัย พงษ์สุวรรณ (2522: 35 - 36) ได้ทำการวิจัยเพื่อศึกษาการถ่ายโอนทักษะการจับใจความสำคัญ และทักษะการสรุปความจากภาษาไทยไปสู่ภาษาอังกฤษ กลุ่มตัวอย่างประชากรที่ใช้ในการวิจัย เป็นนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรชั้นสูง วิชาเอกภาษาอังกฤษ วิทยาลัยครูบุรีรัมย์ จำนวน 45 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบทดสอบการอ่านเพื่อจับใจความสำคัญ และสรุปความฉบับภาษาไทย 1 ฉบับ และภาษาอังกฤษ 1 ฉบับ ผลการวิจัยพบว่า นักศึกษาได้คะแนนเฉลี่ยในการอ่านภาษาไทยสูงกว่าภาษาอังกฤษ กล่าวคือ คะแนนในการทดสอบการอ่านภาษาไทยมีค่าเฉลี่ยร้อยละ 67.10 และคะแนนในการทดสอบการอ่านภาษาอังกฤษมีค่าเฉลี่ยร้อยละ 63.10 ซึ่งยังไม่ถึงเกณฑ์ร้อยละ 90 ตามที่ตั้งไว้ และเมื่อพิจารณาแยกแต่ละทักษะ พบว่า คะแนนที่ได้จากการทดสอบการจับใจความสำคัญในการอ่านภาษาไทยมีความสัมพันธ์กับคะแนนที่ได้จากการทดสอบการจับใจความสำคัญในการอ่านภาษาอังกฤษระดับปานกลาง คะแนนที่ได้จากการทดสอบการสรุปความในการอ่านภาษาไทยมีความสัมพันธ์กับคะแนนที่ได้จากการทดสอบการสรุปความในการอ่านภาษาอังกฤษในระดับต่ำ

ประสิทธิ์ สง่าเนตร (2523: 39 - 41) ได้ทำการศึกษาความสามารถในการอ่านโดยใช้วิจารณ์ของนักศึกษาชั้นปีที่ 3 วิชาเอกภาษาอังกฤษ จากวิทยาลัยครู 6 แห่งในกรุงเทพมหานคร ซึ่งผู้วิจัยสุ่มตัวอย่างประชากรมาจำนวน 120 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบสอบวัดความสามารถในการอ่านโดยใช้วิจารณ์ 2 ฉบับ คือ แบบสอบ Watson-Glaser Critical Thinking Appraisal, Form A ซึ่งเป็นแบบสอบฉบับภาษาอังกฤษ และแบบสอบฉบับภาษาไทย ซึ่งแปลมาจากแบบสอบภาษาอังกฤษดังกล่าวข้างต้น หลังจากนำแบบสอบ

ทั้งสองฉบับไปทดสอบนักศึกษาแล้ว ผู้วิจัยนำมาวิเคราะห์ข้อมูลพบว่า คะแนนที่ได้จากแบบสอบฉบับภาษาอังกฤษมีความสัมพันธ์กับคะแนนที่ได้จากแบบสอบฉบับภาษาไทยอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ทัศนีย์ มั่งประยูร (2524: 40 - 42) ได้ทำการวิจัยเพื่อศึกษาความสามารถในการอ่านเชิงวิจารณ์ของนักศึกษาชั้นปีที่ 3 วิชาเอกภาษาอังกฤษของวิทยาลัยครูในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ กลุ่มตัวอย่างประชากรที่ใช้ในการวิจัยเป็นนักศึกษาจำนวน 109 คน แยกเป็นชาย 47 คน หญิง 62 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบสอบวัดความสามารถในการอ่านเชิงวิจารณ์จำนวน 2 ฉบับ คือ แบบสอบการอ่านเชิงวิจารณ์ของ Watson-Glaser ซึ่งเป็นแบบสอบฉบับภาษาอังกฤษ และแบบสอบการอ่านเชิงวิจารณ์ฉบับภาษาไทย ซึ่งแปลมาจากแบบสอบภาษาอังกฤษดังกล่าวข้างต้น เมื่อนำคะแนนที่ได้จากการทดสอบนักศึกษามาวิเคราะห์ พบว่า คะแนนที่ได้จากแบบสอบฉบับภาษาอังกฤษมีความสัมพันธ์กับคะแนนที่ได้จากแบบสอบฉบับภาษาไทยอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01 และไม่พบความแตกต่างในความสามารถในการอ่านเชิงวิจารณ์ของนักศึกษาชายและนักศึกษาหญิง

งานวิจัยที่เกี่ยวกับความสามารถในการอ่านภาษาไทยและภาษาอังกฤษ

อ้อยทิพย์ รุจิเรข (2524: 47 - 48) ได้ศึกษาความสามารถในการอ่านระดับวิจารณ์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ จำนวน 210 คน เครื่องมือที่ใช้เป็นแบบสอบวัดความสามารถในการอ่านภาษาไทยระดับวิจารณ์ ซึ่งแบ่งออกเป็น 3 ทักษะย่อย คือ การตัดสินใจความที่เป็นข้อเท็จจริงและข้อความที่เป็นข้อคิดเห็น การอนุมานสิ่งที่ผู้เขียนมิได้กล่าวไว้โดยตรง และการชี้บ่งลักษณะและการกระทำของบุคคลในเรื่อง ผลการวิจัยพบว่า ความสามารถในการอ่านระดับวิจารณ์ของนักเรียนมีค่าเฉลี่ย 56.04 และทักษะการอ่านระดับวิจารณ์ที่นักเรียนมีมากที่สุดคือ การตัดสินใจความที่เป็นข้อเท็จจริงและข้อความที่เป็นข้อคิดเห็น ส่วนทักษะที่นักเรียนมีน้อยที่สุดคือ การอนุมานสิ่งที่ผู้เขียนมิได้กล่าวไว้โดยตรง

ประภาศรี ตั้งบรรเจิดสุข (2526: 60 - 62) ได้ศึกษาความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษขั้นตีความของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในจังหวัดชัยนาท จำนวน 386 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย เป็นแบบสอบวัดความสามารถในการอ่านขั้นตีความ 5 ทักษะ คือ การจับใจความสำคัญ การเรียงลำดับเหตุการณ์ การรู้จักเหตุและผล การสรุปความ และการคาดการณ์ล่วงหน้า ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนส่วนมากมีความสามารถในการอ่านขั้นตีความไม่ถึงเกณฑ์ที่ตั้งไว้ และมีปัญหาในการอ่านตีความทุกทักษะ โดยเรียงลำดับจากมากไปหาน้อยดังนี้คือ การเรียงลำดับเหตุการณ์ การคาดการณ์ล่วงหน้า การรู้จักเหตุและผล การสรุปความ และ

การจับใจความสำคัญ

สมเชาว์ ชาดินอุดม (2527: 54 - 56) ได้ทำการวิจัยเพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านระดับวิเคราะห์วิจารณ์ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ในเขตอำเภอเมือง และนอกเขตอำเภอเมือง ในโรงเรียนรัฐบาล จังหวัดสุราษฎร์ธานี ผู้วิจัยได้แยกกลุ่มประชากรออกเป็น 2 กลุ่ม คือกลุ่มนักเรียนที่อยู่ในเขตอำเภอเมือง และกลุ่มนักเรียนที่อยู่นอกเขตอำเภอเมือง จำนวนกลุ่มละ 117 คน เครื่องมือที่ใช้เป็นแบบสอบวัดความสามารถในการอ่านระดับวิเคราะห์วิจารณ์ ซึ่งแบ่งเป็น 5 ทักษะย่อยคือ การแยกข้อเท็จจริงและความคิดเห็น การสรุปความ การประเมินเจตคติของผู้เขียน การประเมินจุดประสงค์ของผู้เขียน และการทราบถึงอารมณ์ของเรื่อง จากการวิจัยผลปรากฏว่า ความสามารถในการอ่านระดับวิเคราะห์วิจารณ์ของนักเรียนทั้งสองกลุ่มไม่ถึงเกณฑ์ร้อยละ 60 เมื่อพิจารณาทุกทักษะรวมกัน และพบว่าคะแนนเฉลี่ยในแต่ละทักษะของนักเรียนในเขตอำเภอเมืองสูงกว่าคะแนนเฉลี่ยของนักเรียนนอกเขตอำเภอเมือง

วิภา สังข์ทองจีน (2529: 83 - 84) ได้วิจัยเปรียบเทียบระดับความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น กลุ่มตัวอย่างประชากรที่ใช้ในการวิจัยคือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 - 3 ในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา จำนวน 1,440 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบสอบวัดระดับความสามารถด้านการอ่านซึ่งผู้วิจัยสร้างขึ้นโดยใช้เกณฑ์ของรีเบคคา เอ็ม วาเลตต์ และ เรอเน เอส ดิสลิก (Rebecca M. Valette and Renee S. Disick) ซึ่งแบ่งออกเป็น 5 ระดับคือ ระดับที่ 1 ระดับทักษะด้านกลไก ระดับที่ 2 ระดับความรู้ ระดับที่ 3 ระดับการถ่ายโอน ระดับที่ 4 ระดับการสื่อสาร และระดับที่ 5 ระดับวิเคราะห์วิจารณ์ ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 มีความสามารถด้านการอ่านภาษาอังกฤษผ่านเกณฑ์ร้อยละ 75 ในระดับที่ 1 คือระดับทักษะกลไก ส่วนนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 และ 3 มีความสามารถด้านการอ่านภาษาอังกฤษ ผ่านเกณฑ์ร้อยละ 75 ในระดับที่ 1 และ 2 คือ ระดับทักษะกลไก และระดับความรู้ นักเรียนทุกระดับชั้นได้ค่ามัชฌิม เลขคณิต เรียงลำดับจากมากไปหาน้อยตามระดับที่ 1 - 5 และเมื่อเปรียบเทียบค่ามัชฌิม เลขคณิตของตัวอย่างประชากรพบว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ได้ค่ามัชฌิม เลขคณิตสูงกว่านักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 และนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ได้ค่ามัชฌิม เลขคณิตสูงกว่านักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 และ 2 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

สมณฑา วิรุฬหญาณ (2530: 82) ได้ทำการวิจัยเพื่อเปรียบเทียบระดับความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ตัวอย่างประชากรที่ใช้ในการวิจัย เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 - 6 ในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา จำนวน 1,440 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบสอบถามวัดระดับความสามารถด้านการอ่าน ซึ่งผู้วิจัยสร้างขึ้นโดยใช้เกณฑ์ของริเบคคา เอ็ม วาเล็คต์ และ เรอเน เอส ดิสสิค (Rebecca M. Valette and Renee S. Disick) ซึ่งแบ่งออกเป็น 5 ระดับคือ ระดับที่ 1 ระดับทักษะด้านกลไก ระดับที่ 2 ระดับความรู้ ระดับที่ 3 ระดับการถ่ายโอน ระดับที่ 4 ระดับการสื่อสาร และระดับที่ 5 ระดับวิเคราะห์วิจารณ์ จากการวิจัยพบว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 มีความสามารถด้านการอ่านภาษาอังกฤษ ผ่านเกณฑ์ร้อยละ 75 ในระดับที่ 1 คือระดับทักษะกลไก ส่วนนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 และ 6 มีความสามารถด้านการอ่านภาษาอังกฤษผ่านเกณฑ์ร้อยละ 75 ใน 2 ระดับคือ ระดับทักษะกลไก และระดับความรู้ ค่ามัชฌิมเลขคณิตของนักเรียนแต่ละชั้นเรียงลำดับจากมากไปหาน้อย โดยค่ามัชฌิมเลขคณิตของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 สูงกว่าค่ามัชฌิมเลขคณิตของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 และค่ามัชฌิมเลขคณิตของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 สูงกว่าค่ามัชฌิมเลขคณิตของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4

สารภี รัตนสุวรรณ (2530: 74-77) ได้วิจัยเพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างอัตราเร็วในการอ่านกับความเข้าใจในการอ่านภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา เขตการศึกษา 7 กลุ่มตัวอย่างประชากรเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 แผนการเรียนวิทยาศาสตร์ และแผนการเรียนภาษา จำนวน 662 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบทดสอบวัดอัตราเร็วในการอ่านและแบบสอบถามวัดความเข้าใจในการอ่านภาษาไทย ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 มีอัตราเร็วการอ่านเฉลี่ย 233 คำต่อนาที มีความเข้าใจในการอ่านเฉลี่ยร้อยละ 59 และเมื่อเปรียบเทียบนักเรียนทั้งสองแผนการเรียนพบว่า นักเรียนแผนการเรียนวิทยาศาสตร์มีอัตราเร็วการอ่าน และความเข้าใจในการอ่านดีกว่านักเรียนแผนการเรียนภาษา และแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 นอกจากนี้ยังพบว่าอัตราเร็วการอ่านมีความสัมพันธ์กับความเข้าใจในการอ่านอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

งานวิจัยที่เกี่ยวกับกลวิธีการเรียน

เกศสุดา รัชฎาวิชิตกุล (2529: ง - ฉ) ได้ทำการวิจัยเปรียบเทียบวิธี

การเรียนรู้ภาษาอังกฤษระหว่างนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ที่มีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนภาษาสูง และต่ำ โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาวิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักเรียนในด้านการใช้วิธีการต่าง ๆ ที่ช่วยให้เข้าใจภาษา การฝึกฝนการใช้ภาษาอังกฤษ การควบคุมการเรียนรู้และการตรวจสอบการใช้ภาษาอังกฤษ และเปรียบเทียบวิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษระหว่างนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ที่มีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนภาษาสูงและต่ำ กลุ่มตัวอย่างประชากรที่ใช้ในการวิจัย เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 แผนกศิลปภาษา จำนวน 918 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับวิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนใช้ปรับทในการเดา หรือตีความของคำหรือประโยคมาช่วยในการทำความเข้าใจภาษา ในระดับปานกลาง นักเรียนฝึกฝนการใช้ภาษาทั้งในและนอกชั้นเรียน และนักเรียนใช้วิธีการควบคุมการเรียนรู้และตรวจสอบการใช้ภาษาโดยใช้วิธีการวางแผนการเรียนรู้บ่อย ใช้วิธีการประเมินผลการเรียนรู้ในระดับปานกลาง และเมื่อเปรียบเทียบวิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษระหว่างนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาสูงและต่ำพบว่า นักเรียนที่มีสัมฤทธิ์ผลในการเรียนภาษาสูง และต่ำใช้ปรับทในการเดา หรือตีความหมายของคำหรือประโยค และใช้วิธีการต่าง ๆ มาช่วยในการทำความเข้าใจภาษา ฝึกฝนการใช้ภาษาทั้งในและนอกห้องเรียน ใช้วิธีการควบคุมการเรียนรู้ และตรวจสอบการใช้ภาษาโดยวิธีการวางแผนการเรียนรู้และโดยวิธีประเมินผลการเรียนรู้แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2. งานวิจัยต่างประเทศ

สำหรับงานวิจัยที่เกี่ยวข้องในต่างประเทศ ผู้วิจัยแยกกล่าวเป็น 3 หัวข้อคือ งานวิจัยที่เกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการอ่านภาษาที่ 1 กับภาษาที่ 2 งานวิจัยที่เกี่ยวกับการถ่ายโอนกลวิธีการอ่านภาษาที่ 1 และภาษาที่ 2 และงานวิจัยที่เกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างความตระหนักในเมตาคอกนิชันในการอ่าน กับความเข้าใจในการอ่าน ซึ่งสรุปผลได้ดังนี้

งานวิจัยที่เกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการอ่านภาษาที่ 1 และภาษาที่ 2

โจแอน เอเบอร์โซลด์ (JoAnn Aebersold, 1985: 693 - A) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการอ่านภาษาที่ 2 สมรรถภาพในภาษาที่ 2 กับความสามารถในการอ่านภาษาที่ 1 กลุ่มตัวอย่างประชากรเป็นนักศึกษาชาวสเปน ซึ่งมีสมรรถภาพในการใช้

ภาษาอังกฤษอยู่ในระดับปานกลาง และระดับสูง ผู้วิจัยให้นักศึกษาอ่านบทอ่านจำนวน 2 บท บทหนึ่ง เป็นภาษาสเปน อีกบทหนึ่ง เป็นภาษาอังกฤษ เมื่ออ่านจบนักศึกษาทำแบบสอบถามวัดความเข้าใจในการอ่านบทอ่านละ 26 ข้อ ผลการวิจัยพบว่า นักศึกษามีความเข้าใจในการอ่านทั้งสองภาษา อยู่ในระดับต่ำ และระดับความเข้าใจในการอ่านภาษาที่ 1 สูงกว่าระดับความเข้าใจในการอ่านภาษาที่ 2 นักศึกษากลุ่มที่มีสมรรถภาพในการใช้ภาษาอังกฤษอยู่ในระดับสูงมีความสามารถในการอ่านสูงกว่านักศึกษากลุ่มที่มีสมรรถภาพในการใช้ภาษาอังกฤษอยู่ในระดับปานกลาง นอกจากนี้ยังสรุปได้ว่า ความสามารถในการอ่านภาษาที่ 2 เป็นตัวทำนายความสามารถในการอ่านภาษาที่ 1 โดยผู้ที่ได้คะแนนความเข้าใจในการอ่านภาษาที่ 2 สูงจะได้คะแนนความเข้าใจในการอ่านภาษาที่ 1 สูงด้วย

ซูซาน ฟรานเชส เพอร์เรกอย (Susan Frances Perego, 1987:1138-A)

ได้ทำการวิจัยโดยมีจุดประสงค์เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างสมรรถภาพในการพูดภาษาที่ 2 กับความเข้าใจในการอ่านและความสามารถในการอ่านภาษาที่ 1 และภาษาที่ 2 ของนักเรียนชาวสเปน กลุ่มตัวอย่างประชากรเป็นนักเรียนจำนวน 57 คน แบ่งเป็นกลุ่มสูง กลาง และต่ำตามระดับความสามารถในการอ่าน โดยใช้แบบทดสอบวัดการฟังคำศัพท์และการอ่านคำ ผู้วิจัยให้นักเรียนอ่านบทอ่านในภาษาที่ 1 และภาษาที่ 2 จำนวน 4 บท เพื่อวัดความเข้าใจในการอ่านและประเมินสมรรถภาพในการพูดโดยใช้สถานการณ์จำลอง จากนั้นจึงนำข้อมูลทั้งหมดมาวิเคราะห์ ผลการวิจัยพบความสัมพันธ์ระหว่างสมรรถภาพในการพูดภาษาที่ 2 กับความเข้าใจในการอ่าน โดยพบว่านักเรียนที่มีความสามารถในการอ่านต่ำมีสมรรถภาพในการพูดต่ำกว่านักเรียนที่มีความสามารถในการอ่านสูง และเมื่อเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านภาษาที่ 1 และภาษาที่ 2 พบว่านักเรียนจำนวน 27 คน สามารถอ่านได้ดีทั้งภาษาที่ 1 และภาษาที่ 2 นักเรียนจำนวน 12 คน สามารถอ่านภาษาที่ 2 ได้ดีกว่าภาษาที่ 1 นักเรียนจำนวน 10 คน อ่านภาษาที่ 1 ได้ดีกว่าภาษาที่ 2 และนักเรียนจำนวน 8 คน อ่านได้ไม่ดีทั้งภาษาที่ 1 และภาษาที่ 2 และพบว่านักเรียนกลุ่มที่มีความสามารถในการอ่านภาษาที่ 2 สูง ปานกลาง และต่ำ จะมีความสามารถในการอ่านภาษาที่ 1 สูง ปานกลาง และต่ำ เช่นเดียวกัน

ทิพมาศ ดันติวงศ์ (Tipamas Tantiwong, 1989: 2983 - A) ได้ทำการ

วิจัยเกี่ยวกับอิทธิพลของความรู้เดิมทางด้านวัฒนธรรมที่มีต่อความเข้าใจในการอ่านของนักเรียนที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศในประเทศไทย โดยมีจุดประสงค์เพื่อศึกษาวิธีการที่

นักเรียนใช้ในการสร้างความเข้าใจบทอ่านที่มีพื้นฐานทางวัฒนธรรมแตกต่างกัน ตัวอย่างประชากรที่ใช้ในการวิจัยเป็นนักเรียนในโรงเรียนสาธิต (มัธยม) ซึ่งแบ่งเป็นกลุ่มที่มีความสามารถในการอ่านสูง 20 คน และกลุ่มที่มีความสามารถในการอ่านต่ำ 20 คน ในแต่ละกลุ่มประกอบด้วยนักเรียนหญิง 10 คน นักเรียนชาย 10 คน นักเรียนทุกคนอ่านบทอ่านที่มีเนื้อหาทางวัฒนธรรมแตกต่างกันจำนวน 2 บท โดยบทหนึ่งมีเนื้อหาเกี่ยวกับวัฒนธรรมไทย อีกบทหนึ่งมีเนื้อหาเกี่ยวกับวัฒนธรรมต่างประเทศ เมื่ออ่านจบนักเรียนเขียนสรุปว่าตนเองจดจำเนื้อหาอะไรได้บ้าง ผู้วิจัยประเมินการเขียนของนักเรียนโดยดูว่านักเรียนได้เขียนอะไรเพิ่มเติมหรือเขียนสิ่งใดผิดไปบ้าง นอกจากนี้ยังประเมินเวลาที่นักเรียนใช้ในการอ่านแต่ละบทอ่านอีกด้วย ผลการวิจัยพบว่า ความรู้เดิมในด้านวัฒนธรรมและความสามารถในการอ่านมีอิทธิพลต่อความเข้าใจในการอ่านภาษาที่ 2 และเมื่อเปรียบเทียบภาษาที่ 1 และภาษาที่ 2 พบว่า นักเรียนสามารถจดจำเนื้อหา ใช้เวลาในการอ่าน และมีข้อผิดพลาดในการอ่านภาษาที่ 1 น้อยกว่าภาษาที่ 2 นักเรียนกลุ่มสูงมีความสามารถในการอ่านภาษาที่ 1 และภาษาที่ 2 มากกว่านักเรียนกลุ่มต่ำในทุกด้าน

แพทริเซีย แอล คาร์เรล (Patricia L. Carrell, 1991: 159 - 179)

ได้ทำการวิจัยเพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความเข้าใจในการอ่านภาษาที่หนึ่งและภาษาที่สอง กลุ่มตัวอย่างประชากรที่ใช้ในการวิจัย เป็นนักศึกษาที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาแม่และเรียนภาษาสเปนเป็นภาษาที่สอง จำนวน 75 คน และนักศึกษาที่ใช้ภาษาสเปนเป็นภาษาแม่ และเรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง จำนวน 45 คน โดยที่นักศึกษาแต่ละกลุ่มมีสมรรถภาพในการใช้ภาษาที่สองแตกต่างกัน นักศึกษาทั้งสองกลุ่มทำแบบสอบถามวัดความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษ และภาษาสเปน ซึ่งประกอบด้วยบทอ่านภาษาอังกฤษ 2 บท ภาษาสเปน 2 บท บทอ่านทั้งสองภาษามีความยาวและระดับความยากง่ายใกล้เคียงกัน เมื่ออ่านบทอ่านจบ นักศึกษาตอบคำถามวัดความเข้าใจในการอ่านบทอ่านละ 10 ข้อ ผลการวิจัยพบความสัมพันธ์ระหว่างความเข้าใจในการอ่านภาษาที่หนึ่ง และความเข้าใจในการอ่านภาษาที่สอง และพบว่าความสามารถในการอ่านภาษาที่หนึ่ง และสมรรถภาพในการใช้ภาษาที่สองเป็นตัวทำนายถึงความสามารถในการอ่านภาษาที่สอง แต่เมื่อเปรียบเทียบระดับความสามารถในการทำนายของตัวแปรทั้งสองแล้วพบว่าในกลุ่มนักศึกษาที่ใช้ภาษาสเปนเป็นภาษาแม่และเรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง ความสามารถในการอ่านภาษาที่หนึ่งจะเป็นตัวทำนายความสามารถในการอ่านภาษาที่สองได้ดีกว่าสมรรถภาพในการใช้ภาษาที่สอง ซึ่งจะตรงกันข้ามกับนักศึกษากลุ่มที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาแม่ และเรียนภาษาสเปนเป็นภาษาที่สอง โดยปรากฏว่าสมรรถภาพในการใช้ภาษาที่สองเป็นตัวทำนายความสามารถในการอ่านภาษาที่สองได้ดีกว่าความสามารถในการอ่านภาษาที่หนึ่ง

เจมส์ เอ็ม โรเยอร์ และ มาเรีย เอส คาร์โล (James M. Royer and Maria S. Carlo, 1991: 450 - 455) ได้วิจัยโดยมีจุดประสงค์เพื่อศึกษาการถ่ายโอนทักษะการฟัง และทักษะการอ่านจากภาษาที่ 1 ไปยังภาษาที่ 2 ตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยเป็นนักเรียนฮิสแปนิก เกรด 6 จำนวน 49 คน นักเรียนเหล่านี้ใช้ภาษาสเปนเป็นภาษาแม่ และเรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่ 2 ผู้วิจัยให้นักเรียนทำแบบทดสอบการฟัง ทั้งในภาษาอังกฤษและภาษาสเปน อย่างละ 3 ครั้ง และทำแบบทดสอบการอ่านในภาษาอังกฤษและภาษาสเปน อย่างละ 3 ครั้ง เช่นเดียวกัน เพื่อให้ได้ข้อมูลที่แน่นอน หลังการทดสอบผู้วิจัยนำข้อมูลทั้งหมดมาวิเคราะห์ ผลการวิจัยพบว่ามี การถ่ายโอนของทักษะการอ่านภาษาที่ 1 ไปยังภาษาที่ 2 โดยดูจากคะแนนในการสอบทั้งสองภาษาของนักเรียนมีความสัมพันธ์กันในระดับสูง นอกจากนี้ยังพบว่ามี การถ่ายโอนระหว่างทักษะการฟังกับทักษะการอ่านในภาษาที่ 2 และไม่พบความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญระหว่างความสามารถทางภาษา (Language ability) กับความสามารถในการอ่านภาษาที่ 2

งานวิจัยที่เกี่ยวกับการถ่ายโอนกลวิธีการอ่านในภาษาที่ 1 และภาษาที่ 2

ซูซาน อี เอิลลี คาร์ลิน (Susan E. Earle Carlin, 1984: 1701 - A)

ได้ทำการศึกษากลวิธีการอ่านของนักศึกษาที่ใช้ภาษาสเปนเป็นภาษาที่ 1 และเรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่ 2 จุดประสงค์ในการวิจัยครั้งนี้เพื่อ 1) ทดสอบสมรรถภาพในการอ่านภาษาที่ 1 2) เปรียบเทียบข้อบกพร่องในการอ่านภาษาที่ 1 และภาษาที่ 2 3) หาความสัมพันธ์ระหว่างทักษะและกลวิธีในการอ่านภาษาที่ 1 และภาษาที่ 2 4) เปรียบเทียบกลวิธีในการอ่านภาษาที่ 2 ของนักศึกษาที่มีสมรรถภาพในการอ่านภาษาที่ 1 สูงและต่ำ กลุ่มตัวอย่างประชากรที่ใช้ในการวิจัยเป็นนักศึกษาชาวสเปน จำนวน 30 คน ซึ่งแยกเป็นนักศึกษาที่มีสมรรถภาพในการอ่านสูงและต่ำ กลุ่มละ 15 คน นักศึกษาแต่ละคนจะต้องอ่านออกเสียงบทอ่านจำนวน 2 บท บทหนึ่งเป็นภาษาสเปน อีกบทหนึ่งเป็นภาษาอังกฤษ เมื่ออ่านบทอ่านจบนักศึกษาจะต้องเล่าเกี่ยวกับสิ่งที่ตนได้อ่านมาตามความเข้าใจของตนเอง ซึ่งผู้วิจัยจะวิเคราะห์ข้อบกพร่องโดยใช้เครื่องมือที่เรียกว่า Reading Miscue Inventory ผลการวิจัยสรุปได้ว่า นักศึกษาแต่ละคนมีสมรรถภาพในการอ่านภาษาที่ 1 แตกต่างกัน ข้อบกพร่องในการอ่านภาษาที่ 1 มีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญกับข้อบกพร่องในการอ่านภาษาที่ 2 โดยเฉพาะอย่างยิ่งในเรื่องของการตระหนักเกี่ยวกับความหมาย ความเข้าใจ การใช้ไวยากรณ์ และการใช้กลวิธีการแก้ไข พบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญระหว่างผู้อ่านที่มีสมรรถภาพในการอ่านภาษาที่ 1 สูง และผู้อ่านที่มีสมรรถภาพในการอ่านภาษาที่ 1 ต่ำในเรื่องของ

ความสามารถในการสื่อความหมาย การใช้ไวยากรณ์ให้เป็นที่ยอมรับ การใช้กลวิธีการแก้ไข และระดับความเข้าใจในการอ่าน ทักษะและกลวิธีที่ผู้อ่านใช้ในการอ่านภาษาที่ 1 มีความสัมพันธ์กับทักษะและกลวิธีที่ใช้ในการอ่านภาษาที่ 2

โรสแมรี แอนน์ เบเนดีโต (Rosemary Ann Benedetto, 1985: 2049 - A) ได้ทำการวิจัยโดยมีจุดประสงค์ดังนี้คือ 1) เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถทางภาษากับการใช้กลวิธีระดับยอด (Top level) ในการอ่านภาษาที่ 1 และภาษาที่ 2 และ 2) เพื่อเปรียบเทียบกลวิธีระดับยอด (Top level) ที่ใช้ในการอ่านภาษาที่ 1 และภาษาที่ 2 กลุ่มตัวอย่างประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นนักศึกษาอิสแพนิกที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่ 2 จำนวน 5 คน ผู้วิจัยให้นักศึกษาแต่ละคนอ่านบทอ่านภาษาอังกฤษและภาษาสเปน แล้วตอบคำถามในบทอ่านแต่ละบทโดยการเขียนตอบและตอบปากเปล่า พร้อมกันนั้นก็ให้นักศึกษาบอกถึงกลวิธีที่ตนเองใช้ในการอ่านบทอ่านทั้งสอง ผลการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่า ความสามารถทางภาษาไม่ได้เป็นตัวบ่งชี้การใช้กลวิธีที่ระบุว่าช่วยให้การอ่านมีประสิทธิภาพ และแม้ว่าผู้อ่านจะมีความสามารถในการใช้ภาษาที่ 1 อยู่ในระดับสูง แต่เขาก็ไม่สามารถพัฒนาความสามารถในการอ่านภาษาที่ 1 ของตนเองให้สูงขึ้นได้ นอกจากนี้ยังพบว่าผู้อ่านใช้กลวิธีการอ่านภาษาที่ 1 เช่นเดียวกับกลวิธีที่ใช้ในการอ่านภาษาที่ 2 และองค์ประกอบด้านประสบการณ์และทัศนคติต่อบทอ่านมีอิทธิพลต่อการอ่านภาษาที่ 1 และภาษาที่ 2

สเตฟานี แอล ไนท์ และคณะ (Stephanie L. Knight et.al., 1985: 789 - 791) ได้ทำการวิจัยโดยมีจุดประสงค์เพื่อเปรียบเทียบกลวิธีในการอ่านของนักเรียนที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่ 1 กับนักเรียนที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่ 2 กลุ่มตัวอย่างประชากรที่ใช้ในการวิจัยเป็นนักเรียนเกรด 3 และเกรด 5 ซึ่งแยกเป็นนักเรียนชาวสเปน ที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่ 2 จำนวน 23 คน และนักเรียนที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่ 1 จำนวน 15 คน ในขั้นแรกผู้วิจัยให้นักเรียนทำแบบสอบ San Diego Quick Assessment เพื่อดูระดับการอ่าน จากนั้นจึงให้นักเรียนอ่านบทอ่านจาก Ekwall Reading Inventory Manual และหยุดอ่านในตำแหน่งที่ผู้วิจัยทำเครื่องหมายไว้เพื่ออธิบายเกี่ยวกับกลวิธีที่ใช้ในการอ่านเพื่อความเข้าใจของตนเอง ผู้วิจัยอัดเทปคำอธิบายเกี่ยวกับกลวิธี นำมาจัดแยกและวิเคราะห์ค่าความถี่ จากการรวบรวมพบกลวิธีที่นักเรียนใช้ในการอ่าน ดังนี้คือ 1) การย้อนกลับมาอ่านเนื้อหาใหม่อีกครั้ง 2) การเลือกจดจำเฉพาะคำสำคัญหรือส่วน

ที่น่าสนใจ 3) การสร้างจินตภาพ 4) การปรับอัตราเร็วในการอ่าน 5) การสัมพันธ์เนื้อหา
ในบทอ่านกับประสบการณ์เดิม 6) การมีสมาธิในการอ่าน 7) การเชื่อมโยงเหตุการณ์ต่าง ๆ
ภายในบทอ่าน 8) การจดหรือค้นหารายละเอียดที่สำคัญ 9) การสรุปเนื้อหาที่อ่าน 10) การ
ทำนายเนื้อหาของบทอ่าน 11) การคิดตั้งคำถามกับตนเอง 12) การเดาว่าครูจะถามตนว่าอะไร
เกี่ยวกับสิ่งที่อ่าน 13) การท่องจำเนื้อหาของบทอ่าน เมื่อนำกลวิธีต่าง ๆ มาวิเคราะห์ค่า
ความถี่พบว่า กลวิธีที่กลุ่มนักเรียนที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่ 1 ใช้มากที่สุดคือ การมีสมาธิ
ในการอ่าน กลวิธีที่ใช้น้อยที่สุดคือ การเดาว่าครูจะถามตนว่าอะไรเกี่ยวกับสิ่งที่อ่าน ซึ่งในทาง
ตรงกันข้าม นักเรียนกลุ่มที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่ 2 จะใช้กลวิธีนี้มากที่สุด กลวิธีที่นักเรียน
กลุ่มนี้ไม่ใช่เลยคือ การสร้างจินตภาพ การจดยรายละเอียด และการทำนายความ นักเรียน
กลุ่มที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่ 1 ใช้กลวิธีการมีสมาธิในการอ่าน การจดยรายละเอียด และ
การตั้งคำถามกับตนเองบ่อยมากกว่านักเรียนกลุ่มที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่ 2 โดยสรุปแล้ว
กล่าวได้ว่า นักเรียนกลุ่มที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่ 1 ใช้กลวิธีในการอ่านมากกว่านักเรียน
กลุ่มที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่ 2

เอลเลน บล็อก (Ellen Block, 1986: 463 - 494) ได้วิจัยเพื่อศึกษา
เกี่ยวกับกลวิธีการสร้างความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษของผู้อ่านที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษา
ที่ 2 กลุ่มตัวอย่างประชากรที่ใช้ในการวิจัยเป็นนักศึกษาที่ใช้ภาษาจีน หรือภาษาสเปน เป็นภาษาแม่
จำนวน 6 คน และนักศึกษาที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาแม่ จำนวน 3 คน ผู้วิจัยให้นักศึกษาทั้งหมด
อ่านบทอ่านภาษาอังกฤษ 2 บท พร้อมกับรายงานว่าตนเองมีความเข้าใจในบทอ่านนั้นอย่างไร
และคิดอะไรในขณะที่อ่าน ซึ่งผู้วิจัยได้อัดเทปไว้ หลังจากนั้นจึงให้นักศึกษาเล่าเกี่ยวกับ เนื้อหาที่
ได้อ่านจากบทอ่านทั้งสอง และทำแบบสอบถามวัดความเข้าใจในการอ่านอีก 20 ข้อ เมื่อเสร็จแล้ว
ผู้วิจัยจึงถอดเทป เพื่อบันทึกและจัดกลุ่มการใช้กลวิธีการอ่าน ผลการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่า ผู้เรียนที่
เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศบางคนมีความสามารถในการอ่านใกล้เคียงกับเจ้าของภาษา
นอกจากนี้ยังไม่พบความแตกต่างของกลวิธีที่ใช้ในการอ่านระหว่างกลุ่มผู้อ่านที่ใช้ภาษาอังกฤษ เป็น
ภาษาแม่กับกลุ่มผู้อ่านที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง

โมฮัมหมัด ฟาครี อาเหม็ด มิคดาดิ (Mohammad Fakhri Ahmad Mikdadi,
1986: 3667 - A) ได้ศึกษาข้อบกพร่องในการอ่านออกเสียงภาษาอารบิก และภาษาอังกฤษ
ของนักศึกษาที่พูดภาษาอารบิกเป็นภาษาแม่ และเรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่ 2 ในการวิจัยครั้งนี้

มีจุดประสงค์เพื่อทดสอบ เครื่องมือวัดข้อบกพร่องในการอ่าน (Reading Miscue Inventory) ซึ่งผู้วิจัยสร้างขึ้น และเปรียบเทียบกลวิธีที่ใช้ในการอ่านภาษาอารบิก และภาษาอังกฤษ กลุ่มตัวอย่างประชากร เป็นนักศึกษาระดับปริญญาตรี ในมหาวิทยาลัยอินเดียนา ซึ่งใช้ภาษาอารบิกเป็นภาษาแม่ และเรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่ 2 จำนวน 20 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นบทความจากนิตยสาร จำนวน 2 บท บทหนึ่งตีพิมพ์เป็นภาษาอารบิก ส่วนอีกบทหนึ่งตีพิมพ์เป็นภาษาอังกฤษ ผู้วิจัยให้นักศึกษาแต่ละคนอ่านออกเสียงบทความดังกล่าว พร้อมทั้งบรรยายถึงความเข้าใจในการอ่านของตนเอง และเขียนสรุปย่อหน้าทั้งหมดด้วย ตลอดเวลาผู้วิจัยได้บันทึกเทปโทรทัศน์ไว้เพื่อประกอบการวิเคราะห์ในภายหลัง ผลการวิจัยสรุปได้ว่า เครื่องมือที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น สามารถใช้วิเคราะห์ข้อบกพร่องในการอ่านได้ นอกจากนี้ยังพบว่ากลวิธีที่นักศึกษาใช้ในการอ่านภาษาอารบิกและภาษาอังกฤษไม่แตกต่างกัน ระดับความเข้าใจในการอ่านภาษาอารบิก (ภาษาที่ 1) สูงกว่าระดับความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษ (ภาษาที่ 2) และนักศึกษาใช้ประสบการณ์และพื้นความรู้เดิมมาช่วยในการทำความเข้าใจกับบทอ่าน

งานวิจัยที่เกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างความตระหนักใน เมตาคอกนิชัน ในการอ่าน กับความเข้าใจในการอ่าน

แมรีแอนน์ เบคนาร์ (Maryanne Bednar, 1987: 885 - 886 - A)

ได้ทำการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความตระหนักใน เมตาคอกนิชัน การใช้กลวิธีควบคุมตนเอง และความเข้าใจในการอ่านของนักเรียน โดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อดูการรับรู้ต่อกลวิธี การคิดหากลวิธี และการประยุกต์ใช้กลวิธีต่าง ๆ เมื่อต้องอ่านบทอ่านที่มีระดับความยากง่ายต่างกัน กลุ่มตัวอย่างประชากรที่ใช้ในการวิจัยเป็นนักเรียนเกรด 7 จำนวน 30 คน ที่มีระดับความสามารถในการอ่านอยู่ในเกณฑ์ดี เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบสอบถามวัดความเข้าใจในการอ่าน ซึ่งประกอบด้วยบทอ่านที่มีระดับความยากง่ายต่างกันจำนวน 3 บท และแบบวัดความตระหนักใน เมตาคอกนิชัน เกี่ยวกับกลวิธีในการอ่าน นอกจากนี้แล้วนักเรียนแต่ละคนจะได้รับการสัมภาษณ์เกี่ยวกับกลวิธีที่ใช้ในการอ่านบทอ่านแต่ละบท ผลจากการวิเคราะห์แบบวัดความตระหนักพบว่า 60% ของนักเรียนมีการรับรู้ต่อกลวิธีในการอ่าน จำนวน 39 กลวิธี และจากการสัมภาษณ์เกี่ยวกับกลวิธีในการอ่าน พบว่า กลวิธีที่ผู้อ่านใช้มากได้แก่ การอ่านด้วยอัตราเร็วต่างกัน การสร้างจินตภาพ การวิเคราะห์คำ การย้อนกลับมาอ่านเนื้อเรื่องซ้ำ นอกจากนี้ยังพบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญระหว่างกลวิธีในการอ่าน กล่าวคือ ผู้อ่านจะใช้กลวิธีหลาย ๆ กลวิธีในการอ่านบทอ่านง่าย ๆ และจะลดการใช้กลวิธีลง

เมื่ออ่านยากขึ้น และนักเรียนจดจำบทอ่านที่มีระดับง่ายได้ดีกว่าบทอ่านที่มีระดับยาก ผู้วิจัยกล่าวว่าโดยสรุปแล้วนักเรียนมีความตระหนักในเมตาคอกนิชันในการอ่านโดยทั่ว ๆ ไป แต่ยังไม่อยู่ในระดับที่มากพอจึงทำให้นักเรียนมีข้อจำกัดในเรื่องความสามารถในการควบคุมการอ่าน และการใช้กลวิธีเพื่อสร้างความเข้าใจในการอ่าน

แพทริเซีย แอล คาร์เรล (Patricia L. Carrell, 1989: 121 - 134)

ได้วิจัยเรื่อง ความสัมพันธ์ระหว่างความตระหนักในเมตาคอกนิชันกับความเข้าใจในการอ่านภาษาที่หนึ่ง และภาษาที่สอง กลุ่มตัวอย่างประชากรที่ใช้ในการวิจัยเป็นนักศึกษาที่ใช้ภาษาสเปนเป็นภาษาแม่ และเรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง จำนวน 45 คน และนักศึกษาที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาแม่ และเรียนภาษาสเปนเป็นภาษาที่สอง จำนวน 75 คน โดยที่นักศึกษาในแต่ละกลุ่มนั้นมีสมรรถภาพในการใช้ภาษาที่สองแตกต่างกัน ผู้วิจัยให้นักศึกษาทั้งสองกลุ่มทำแบบสอบถามวัดความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษ และภาษาสเปน และทำแบบวัดความตระหนักในเมตาคอกนิชันเกี่ยวกับวิธีการอ่านแต่ละภาษา ซึ่งแยกข้อความออกเป็น 4 ด้านคือ 1) ความตระหนักเกี่ยวกับความสามารถในการอ่าน 2) ความตระหนักเกี่ยวกับวิธีที่ผู้อ่านใช้เมื่อไม่เข้าใจเนื้อหาที่อ่าน 3) ความตระหนักเกี่ยวกับวิธีที่ช่วยให้การอ่านมีประสิทธิภาพ ซึ่งครอบคลุมทั้งวิธีที่ตนเองใช้และผู้อ่านที่ประสบความสำเร็จ และ 4) ความตระหนักเกี่ยวกับความยุ่งยากในการอ่าน ผลการวิจัยพบว่า ความตระหนักในเมตาคอกนิชันมีความสัมพันธ์ในทางลบกับความเข้าใจในการอ่านภาษาที่หนึ่ง ความตระหนักในเมตาคอกนิชันมีความสัมพันธ์ในทางบวกกับความเข้าใจในการอ่านภาษาที่สอง นักศึกษากลุ่มที่มีสมรรถภาพในการใช้ภาษาที่สองสูง มีความตระหนักในเมตาคอกนิชันแตกต่างจากนักศึกษากลุ่มที่มีสมรรถภาพในการใช้ภาษาที่สองต่ำ

ชาร์อน เบนจ์ เคลเซียน (Sharon Benge Klezian, 1991: 67 - 86)

ได้ศึกษากลวิธีที่นักเรียนกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำใช้ในการอ่านบทอ่านที่มีระดับความยากง่ายต่างกัน กลุ่มตัวอย่างประชากรที่ใช้ในการวิจัยเป็นนักเรียนเกรด 10 และเกรด 11 จำนวน 48 คน แยกเป็นกลุ่มที่มีความสามารถในการอ่านสูง 24 คน และกลุ่มที่มีความสามารถในการอ่านต่ำ 24 คน นักเรียนแต่ละคนจะต้องอ่านบทอ่านที่มีความยาวประมาณ 250 คำ จำนวน 3 บท โดยมีระดับความยากง่ายดังนี้คือ ระดับที่อ่านได้อย่างอิสระ (Independent) ระดับที่ต้องมีการสอน (Instructional) และระดับที่เกิดความสับสน (Frustration) เพื่อความเหมาะสมนักเรียนกลุ่มต่ำจะได้อ่านบทอ่านที่ได้ปรับถ้อยคำบางส่วนให้ง่ายขึ้น บทอ่านทั้งสามเป็นบทอ่านแบบโคลง

ซึ่งเว้นช่องว่างให้นักเรียนเติมคำทุก ๆ คำที่ 12 เมื่ออ่านและเติมคำเสร็จแล้ว นักเรียนแต่ละคนต้องอธิบายเกี่ยวกับกระบวนการคิดในขณะอ่านของตน จากนั้นผู้วิจัยจึงนำคำอธิบายนั้นมาวิเคราะห์เพื่อหากลวิธีในการสร้างความเข้าใจในการอ่าน ผลการวิเคราะห์พบว่า นักเรียนใช้กลวิธีการเดาคำศัพท์ การย้อนกลับมาอ่านเนื้อเรื่องซ้ำ การสรุปอ้างอิง การนำประสบการณ์เดิมมาสัมพันธ์กับเรื่องที่อ่าน การวิเคราะห์โครงสร้างประโยคและการวิเคราะห์โครงสร้างของบทอ่านมาช่วยในการทำแบบสอบ และเมื่อเปรียบเทียบการใช้กลวิธีการอ่านระหว่างนักเรียนกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำ เมื่ออ่านบทอ่านที่มีระดับต่างกัน พบว่า ในการอ่านบทอ่านที่ง่าย นักเรียนกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำใช้กลวิธีการอ่านเช่นเดียวกัน แต่เมื่อบทอ่านมีระดับยากขึ้น นักเรียนกลุ่มต่ำใช้กลวิธีการอ่านน้อยลง ในขณะที่นักเรียนกลุ่มสูงใช้กลวิธีการอ่านมากขึ้นและบ่อยกว่านักเรียนกลุ่มต่ำ

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย